

SỐ 182 — NAM THU NAM

THU SAU 10 AVRIL 1936

PHONG

xã hội và văn hóa

Mỗi 10
16 tr

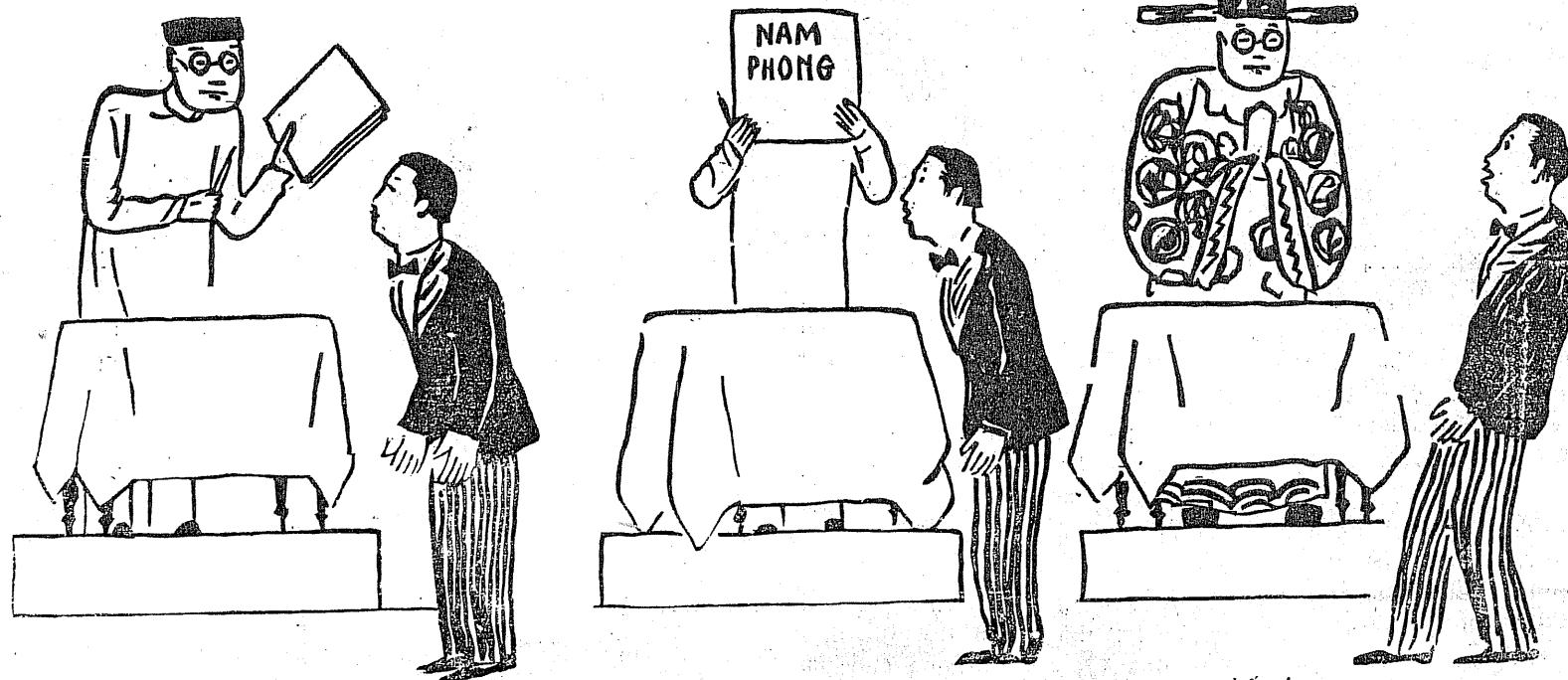
GIA BÁN
7 XU

TRONG RẠP XIÊC AN NAM

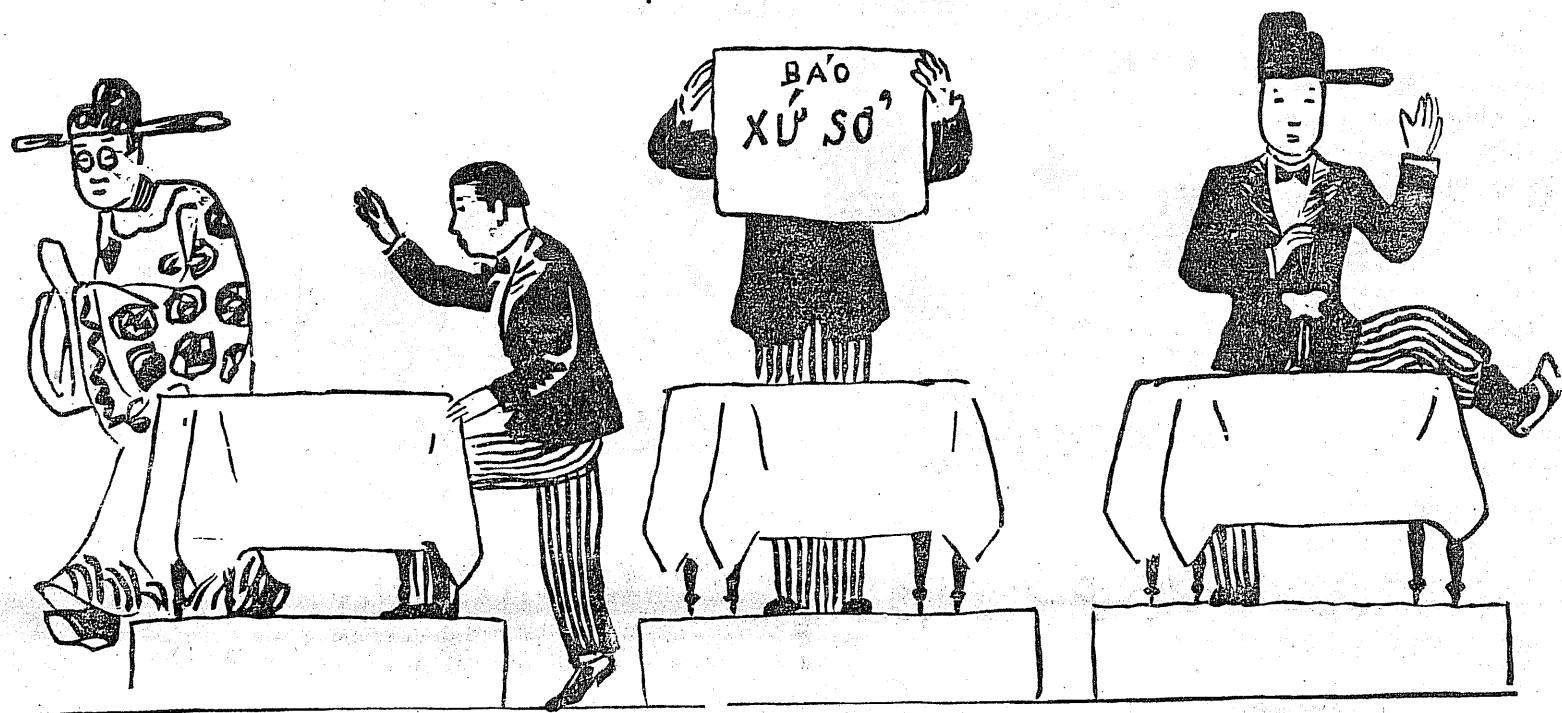
NHỮNG NHÀ QUÝ THUẬT BIỂN HÓA

(số 1 và số 2)

ÔNG PHẠM - QUỲNH DIỄN

ÔNG PHẠM - LÊ - BỒNG BẮT CHƯỚC

ĐÃ IN XONG VÀ ĐẾN 13 AVRIL SẼ BÁN
NỬ'A CHÙ'NG XUÂN (LÁ MẶ)
IN ĐẸP — DÂY 104 TRANG — GIÁ 0\$25
20 AVRIL SẼ CÓ BÁN «GÁNH HÀNG HOA»

TƯ NHÓM ĐIỀN LỚN

XỨC CHO TÊN...

MỘT làn gió bình đẳng đang thổi trong nước. Các nhà văn nửa mùa hay cả mùa đều nghiêm minh xuống đám bình dân. Các ông quan cũng hô hào rằng cúi xuống anh dám bình dân đương sống một kiếp khổ sở... Ai nấy đều muốn nâng đỡ độ bình dân lên đê cho trong nước không phân chia ra đẳng cấp nữa...

Đã có lần tôi hô hào bỏ tiếng «quan» vì lẽ ấy. Đã có lần tôi hô hào ai nấy đều gọi nhau là «quan» cũng vì lẽ ấy. Nhưng công cuộc đó chỉ như công cuộc của chàng Don Quichotte đem thương đến đánh nhau với cối-xay...

Là vì tiếng «quan» đã nhập vào tuy phần đông dân ta, cũng như tiếng «tên...» vậy. Quan gọi là quan, dân chỉ gọi là tên thôi. Các án tử, các trát yết đều có cái tiếng quý báu ấy; nào «xức cho tên... tri tuân», nào «cứ đơn của tên...»

Có người bảo rằng ai viết hay thốt ra những lời như thế, là người không biết lề phép. Nhưng... nhưng nước ta là một nước có lề độ, có tiếng là lề phép nhất, nhì trong hoàn cầu, vậy câu nói kia chỉ là một câu vu-cáo vô nghĩa như *Phong Hóa* đã vu-cáo cho ông Nguyễn-công-Hoan làm quyền «Cô giáo Minh» giông quyền «Đoạn Tuyệt» vậy.

Thật ra, lề độ các ông ấy dè đối đãi với người có quyền thế, chúc vọng. Đối với những người này, các ông ấy chắp tay chắp chân, khum núm chừng nào thì đối với kẻ bần dân, các ông ấy khinh miệt làm vậy. Như thế là chí phải, vì coi họ mà xem, khổ rách áo ôm, có ra hồn người ở đâu.

ĐẦU... XE

On bên Mỹ, mới sinh ra một cuộc đấu gươm lạ đời.

Hai người kia oán giận nhau về việc gì không biết, quyết rủa hận, bèn mỗi người cầm lái một chiếc ô-tô, thả hết súng cho xe đâm vào nhau. Hai người chỉ bị thương xoàng thõi.

Những cuộc... đấu xe như vậy ở bên Mỹ chắc cho là mới lâm, nhưng ở bên ta thường thấy luon. Không tin cứ ngồi lên ô-tô hàng thì dù rõ: nếu gặp phải ông tài ngái ngủ là tức khắc mình được chứng-kiện một cuộc đấu xe ngay. Cái hứng-thú được chứng-kiện ấy hơi giảm đi một ít, nếu mình gãy cánh tay hay giảm hẳn nếu mình vỡ sọ.

KHAI-HƯNG

trong Tự Lực văn đoàn

NHỮNG NGÀY VUH

TIỂU THUYẾT

nay mai sẽ đăng ở báo P.H. cùng với «Sóng».

MỘT Ý-KIẾN MỚI

BÊN Mỹ có một ông đốc-tờ ở California tên là Townsend mới công bố một ý kiến lạ. Ý kiến ấy, theo ông ta, có thể làm mất được nạn thất nghiệp và làm giàu nước Mỹ được. Ý kiến rất giản-dị: cứ mỗi người già quá 60 tuổi là nhà nước cho ăn lương mỗi tháng 200 dollars. Nhưng không được làm việc gì cả, và phải tiêu hết số tiền đó trong vòng một tháng. Như vậy, những người già được sung-sướng, mà lại có chỗ làm cho người trẻ. Còn số tiền kia, tiêu đi, tức là làm lợi, làm giàu cho nước vậy.

Ý kiến ấy đã có nhiều người theo lâm. Hiện giờ có tới 25 triệu người, nghĩa là một số lớn hơn số toàn dân của Đông-dương.

Nhưng giá ông Townsend nghĩ quá một bực nữa, thì có lẽ cả nước Mỹ đều theo ông hết thảy. Thí dụ như mỗi người quá 40 tuổi, thì ông cho 400 đồng một tháng. Mỗi người quá 30 tuổi, thì ông cho 800 đồng... cứ như vậy thì cả nước ai cũng chỉ còn việc ngồi mà tiêu và ngao du sơn thủy thôi. Ai cũng sẽ bằng lòng, và ông sẽ lên làm tổng-thống...

MỘT VỤ KIỆN LẠ

BÊN nước Pologne, gần đây có việc ân xá cho tới hai vạn tội nhân.

Ai này cũng đều bằng lòng ra đê thở không khí trong trèo hơn, duy có một người không bằng lòng: là người đạo phủ.

Người đạo phủ này nghe tin kia giận lắm, làm đơn kiện chính phủ đòi tiền bồi thường. Anh ta viện lý rằng đáng lẽ mỗi một tội nhân bị xử tử là anh ta được lĩnh ba trăm quan tiền. Bây giờ ân xá họ, anh ta không được gì cả, hóa ra bị chính phủ làm thiệt thòi: nếu cứ như thế mãi thì thành ra thất nghiệp mất.

Rõ đáng thương hại chưa!

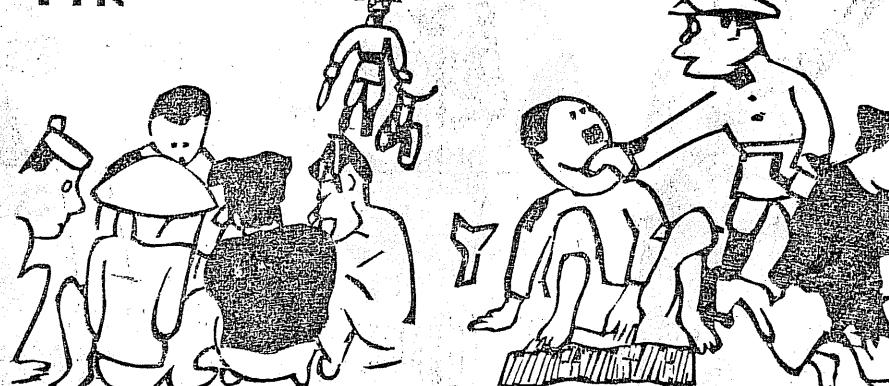
Trong đơn kiện, anh chàng nói:

— Chỉ riêng tôi là bị thiệt hại vì đạo ân xá. Vậy, từ rày trở về sau, hễ có ân xá, thì phải hỏi ý kiến tôi trước mới phải.

Cũng là một ý kiến hay. Nhưng mỗi đầu những ba trăm quan, nếu hỏi ý trước thì chắc là y không cho ân xá... chỉ trừ ra khi nào chính y bị tội thòi.

TỰ LÝ

TIR

— Ông tuần phòng thì cứ việc tuần phòng, còn tôi làm việc tôi thì mặc tôi, việc quái gì đến ông đấy! Rõ khéo lôi thôi.

CÔNG KÍCH

MỘT nhà báo không chỉ như một nhà văn. Làm báo, tức là phải phản đối, phải tranh luận, phải bênh vực cái lý tưởng của mình. Xuất bản một tờ báo, nghĩa là đem cái cơ quan rất mạnh mẽ ấy làm cái lợi khi dê theo đuổi cái mục đích mình đã có, theo một phương châm hành động nhất định.

Đó mới là công việc chân chính của một tờ báo du luận. (Nhưng tiếc rằng bên ta có nhiều người ra báo chỉ vì ham lợi hay là báo danh mà thôi — hạng người đó không đáng kể).

Phong Hóa từ lúc mới ra đời đã cố làm cái công việc như thế, nghĩa là hô hào cỗ động cho cái lý tưởng của mình, và, vì thế, công kích những người nào, bất cứ ai, có ý tưởng trái ngược, hay là làm những công việc mà P.H. cho là có hại.

Vì vậy, chúng tôi bắt đầu công kích, mà cũng nhân dấy làm cho thịnh hành trong làng báo ta một lối công kích mới: công kích về ý tưởng, không dê ý đến đời tư, công kích trong phạm vi ý tưởng, và lúc nào cũng nhã nhặn.

Sự công kích đó, có lẽ vì mới lạ trong nước ta, nên những người bị công kích lấy làm khó chịu. Đáng lẽ họ phải đem ý tưởng của họ ra phản đối lại, thì không thế, nhiều người đã dùng nhiều cách lừa lung để chống lại, mà trong những cách đó, sự vô lẽ và bất lịch sự là một.

Họ không rõ rằng chúng tôi không có thù hiềm riêng-gi với ai cả, vì cái lẽ không quen biết ai — và như vậy, công kích chỉ là công kích về việc làm và ý tưởng mà thôi.

Chúng tôi công kích nhiều lắm: bắt đầu từ ông Hoàng-tăng-Bí và ông Nguyễn-khắc-Hiếu. Công kích cái lối thủ cựu của hai ông, cái thuyết trung dung của ông Phạm Quỳnh, cái đạo nhơ của ông Trần-trọng-Kim, những sách tin đị doan của ông Vĩnh. Rồi đến cái văn chương sầu muộn và lâng-mạn nùa mùa của các nhà văn lúc bấy giờ, cái lối than thở và khì-khai hão của ông Trần-luân-Khai, cái giọng khóc ve sầu của ông Nguyễn-tiến-Lãng và các văn-si mới, cái lối văn rỗng tuếch và rất kêu của cụ cũ Dương...

Tự nhiên, là những người bị công kích đó công kích lại. Chúng tôi cũng mong như thế. Những người đó đã công kích chúng tôi từ xưa tới nay, có thể chia ra làm hai hạng khác nhau:

HẢI, SÂM KIỆN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-ly và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sức bồi rất chóng và rất mạnh.

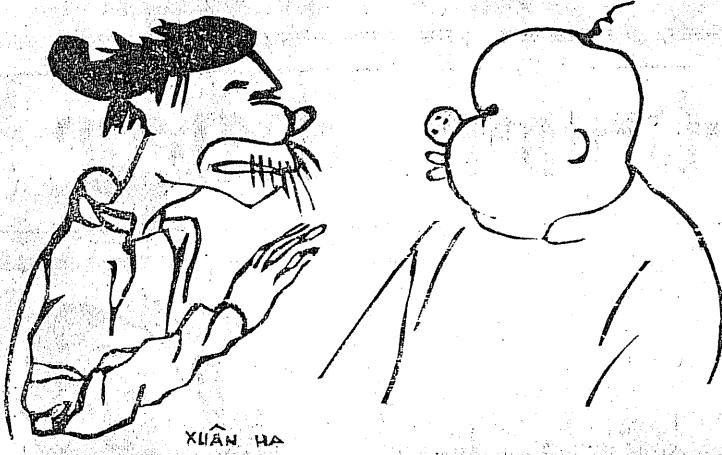
CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, và dàn bà khí hư, bạch đái, bạch trọc, cùng những người lậu kinh niêm thành thận suy khí kém, sáng dậy uột dinh ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khỏi hẳn, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$ 1 hộp

KIM-HƯNG DƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hôm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namduin : 25 phố Hàng Giầy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cầu: 12 phố Chính — Sơn-tây: 8 Cửa hậu — Phả-lại: hiệu Vĩnh-Thắng — Hongay: 4 Rue Théatre.

XÃ XE.— Cù lý a, bây giờ bên Âu châu họ đánh nhau to lắm cù a
LÝ TOÉT (danh tri).— Thế à? Chúng mình lại sắp có đám chén vã.

1) Hạng thứ nhất gồm có những người như ông Hoàng Tăng Bí, ông Phan Khôi, ông Nguyễn Khắc Hiếu, và nhiều người nữa. Những người này công kích lại chúng tôi cũng chỉ vì ý tưởng họ theo đuổi khác chúng tôi. Nhưng sự công kích của họ bao giờ cũng nhã nhặn và lịch sự, không có một cách nào hèn hạ. Nhiều khi cuộc tranh luận lại thành ra rộng rãi, có ý từ và tình thần vui vẻ nữa. (Như những cuộc tranh luận về đạo Không hợp thời hay không hợp thời, về phong hóa suy đổi và luân thường «đảo ngược» . . . v.v.).

2) Hạng thứ hai gồm những người không hiểu được sự công kích của chúng tôi là thế nào. Họ chỉ thấy rằng sự công kích đó làm hại cho công việc họ — và như vậy coi chúng tôi như những kẻ thù hận riêng.

Chắc các bạn đọc cũng còn nhớ những cuộc tranh luận ấy: báo Đông Phương nhân tranh luận về mới, cũ, với những tiếng: lão quá, hóa phong, toàn giọng mắng tóm (!?), báo Bắc-kỳ thể-thao và Rạng-dông, với những tiếng: móng giò, cẳng chân, cẳng tay, và mũi tên độc riêng để bắn P.H., — báo Tiêu thuyết tuần san với những chữ: tưống nẹ, thằng kia, với những câu chửi sô-sàng, những bài ký tên người khác để kể tội Phong Hóa — báo Nước Non với một mục riêng để « chửi » Ngày Nay và cầm đòn giả Nước Non không được đọc (?).

Lại còn những báo như Nhật Tân khinh người ta là bồi-bếp và linh-tập — những tờ báo như Trung Tâm ra đời chỉ cốt kẽ công-kích P.H. mà thôi.

Họ không biết giữ gìn gì nữa, và quên rằng mình đang viết trên một tờ báo cho nhiều người đọc. Cái bản ngã của họ, đến lúc không kiềm chế được, đều lộ ra một cách rõ rệt.

Hình như trên tờ báo, họ không nghĩ đến độc giả nữa — và cũng chẳng để ý gì đến cái số mệnh của tờ báo, cốt dùng những tiếng rất nặng để hả lòng giận. Họ quên rằng những lời viết ra, còn có hàng trăm người đọc giả xem đến nữa.

Nhưng thực ra những người ra báo không có mục đích gì ngoài sự múa danh, thì họ còn cần gì đến tinh mèn tờ báo mà phải giữ gìn nó? Vì thế, sự khinh mạn các bạn đọc, họ coi làm thường.

Nhưng rút cục, những tờ báo đã công kích chúng tôi, bây giờ còn gì nữa?

Những tờ báo của hạng người thứ nhất, bây giờ không còn mấy. Vì lẽ rằng cái thuyết của họ chủ trương không hợp thời nữa và phải nhường chỗ cho một ý tưởng mới mẽ và hoạt động hơn.

Còn báo ở hạng thứ hai, thì không còn ai nhớ đến tên, tuổi — trừ những báo mới ra không kè — Rạng Đông Tiểu thuyết tuần san, Nhật Tân, Trung Tâm... đều theo nhau chết dần. Đó là cái kết quả rất ác nghiệt của sự khinh man độc giả vậy.

Những câu thô tục, của họ dùng, có ai nhớ nữa đâu? Người ta chỉ nhớ có chăng cái tư cách của những người đã chủ trương những tờ báo ấy.

Thạch-Lam

CÂU Ô

N. 121 — Dừng đắn, đã học qua năm thứ hai ban thành chung, muốn tìm chỗ dạy trẻ hay lâm sô sách. Công việc nhiều cũng làm được. Luong cốt đủ sống. — Hồi M. Roan 53, Pierre Pasquier Haiduong.

PHONG HOA TUAN BAO XA HOI VAN CHUONG TRAO PHUNG SO IN NHIEU NHAT CAC BAO O TRONG NUOC TU LUC VAN DOAN

TUẦN LỄ TỪ THIỆN

Tỉnh Hà-nội là nơi phồn hoa đô-hội, Người bốn phương kéo tới quần cư.

Có kẻ giàu ba vạn chín chu,

Nhưng nhiều kẻ kiết, đồng xu chẳng có.

Kẻ ở lầu cao, nguy nga, đồ sộ,

Nhưng nhiều kẻ sống vùi trong những ô nhôp nhô.

Ta thường thấy những cảnh nghèo, nghèo sác nghèo sơ,

Đối trai với những cảnh xa hoa hồn

xуют;

Phường trướng giả ăn chơi khuêch khoách,

Coi đồng tiền tựa như rác, như rơm.

Bọn binh dân vất vả sờm hõm,

Kiếm chẳng đủ lưng cơm, bát cháo.

Ông đốc lý giàu lòng nhân-dạo,

Trước cảnh lầm than, không sót hão thương huyền;

Bên lập một ban kiểm cách « lâm tiền »,

Để cứu giúp đám dân đen cơ khổ.

Theo một mục đích tương phu tương

trợ,

Người phong lưu giúp đỡ kẻ nghèo nàn.

Rút của chõ vui chơi, đắp điểm chõn

lầm than,

Nơi thừa thãi sê san nơi thốn thiếu.

Nhân tiện, chúng tôi xin giới thiệu,

Bầy mặt tai to, chính hiệu « cốc vàng ».

Ông đốc lý hà thành nên triệu vào ban,

Giúp « tuần lễ từ thiện » cho mau tròn

quả phúc.

Trước hết: một ông chủ nhà in đại

phong túc,

Cố vấn Bắc Cờ: Lê văn Phúc tôn ông.

Nội cơ đồ vi tạp chí Nam Phong,

Cùng vây cánh với tôn ông họ Phạm.

Hai là cụ Hướng Trần-viết-Soan,

Đại phú gia có vạn, có nghìn,

Chẳng thiêu chi nhà gạch, đòn điền,

Thật là bậc dư tiền tú của.

Ba là ngài Hoàng-thụy-Chi, tuần phủ,

Có hàng dãy nhà đồ sộ cho thuê,

Lại thêm lương cao, bổng hậu đê huề.

Tiền như nước đổ đi không hết.

Bốn là bà huyện Nghi giàu khét,

Dân túng cùng đều biết đến họ, tên.

Năm là cụ phủ hâm Đỗ-Thận ở Khâm-

thien,

Tay lão luyện thu tiền thiên hạ.

Sáu là sư cụ Tăng-Sương Bà Đá,

Một nhà sư trưởng giả chân tu.

Bao nhiêu năm chở chiếc bè từ,

Của tam bảo nhập thu thường có vạn.

Viet-Nam vô cùu khồ, cùu nạn,

Su cùu chùa Bà hẵn sẵn lòng nhân,

Noi gươong phat Di-Dà cùu thế độ dân,

Cùu giúp kẻ cơ bần qua lúc bì.

Thứ bảy là phú ông Hưng-ký,

Đã thừa của lập ngôi chùa chi phí hàng

muôn.

Sẵn từ tâm tò tượng, đúc chuông,

Chắc cũng sẵn lòng thương kẻ khó.

Tuần lê từ thiện, nếu được cả bảy nhà

đại phu

Đem tấm lòng vàng giúp của, giúp công,

Làm gi việc phúc chẳng xong.

Tú Mô.

NHỮNG HẠNG NGƯỜI ĐỌC

ngày nay

1º) NHỮNG NGƯỜI BIẾT CHỮ PHÁP

vì bận công việc hoặc vì
ở xa không tiện mua báo

MÀ CẦN BIẾT VIỆC ĐỜI NAY

2º) NHỮNG NGƯỜI KHÔNG BIẾT CHỮ PHÁP

vì biết không thể mua
khắp các báo nam để
thấu hết được mọi việc

MÀ CẦN HIỂU RỘNG, BIẾT NHIỀU

3º) NHỮNG BÀ VÀ NHỮNG CÔ

vì bận nhiều công việc
của nhà và buôn bán

MÀ MUỐN ĐỌC BÀ ĐỀ VÙA GIẢI TRÍ VÙA MỞ MẮC TRÍ THỨC

4º) NHỮNG HỌC SINH

ngoài cái học nhà
trường ra, có ý

MUỐN BIẾT VỀ CUỘC SINH HOẠT TRONG THẾ GIỚI, VỀ CÁC TRẠNG THÁI CỦA XÃ HỘI

MÔI TUẦN MẤT CÓ 4 XU MUA ĐỌC

ngày nay

KIẾN THỨC CỦA MÌNH SẼ TĂNG BIẾT BAO NHIỀU

Một năm 1\$60. Sáu tháng 0\$90

Gửi tiền mua 1 năm trước khi
báo ra sẽ được biếu thêm 3 tháng

SÁCH MỚI

1º) Truyện bộ Trần-Nguyễn chiến-kỷ
(Chuyện đức thánh Trần đánh Tần) là bộ « Lịch-sử tiểu-thuyết » Nguyễn Tú-Siêu soạn rất hay. Giấy 224 trang lớn
bia đẹp, giá 0\$50

2º) Truyện bộ Việt-Thanh chiến-sử
(Chuyện vua Quang-Trung (Nguyễn-Huệ) đánh Tần, in lần
thứ hai, Tú-Siêu soạn rất hay. Giấy 160 trang lớn, giá 0\$40.

3º) Truyện bộ Lịch-sử Đế-Thám
(Giá rẻ bán khắp nơi) Viết theo cuộc điều tra rất cẩn-thận.
Có 20 hình rất đúng, N.T. Tô và L.T.S. soạn (không như các
bản dịch ở sách Tây). Giấy 320 trang, giá 0\$25 (giấy tốt 0\$45)

4º) Truyện bộ Lịch-sử Quân-Bãi-Sài
(Chuyện ông Tân-Thuật ở Hưng-Yên mà người ta quên gọi
là: « Giặc bãi sài ». Xem truyện này biết việc Pháp, Nam
hồi trước. Giấy 115 trang. Giá 0\$15 (giấy tốt 0\$35, ở xa gửi
nữa thêm cước cả 4 cuốn 0\$30 (1 cuốn cước 0\$10). Có gởi
Contre remboursement. Thờ và mandat để cho nhà xuất bản.
Nhà in NHẬT-NAM 102 Hàng Gai HANOI

Hàng C. P. A.

Chuyên môn làm quảng cáo về mọi phương
diện. Tổ-chức và xếp-đặt theo lối mới. Chắc
chắn là nhanh-chóng và kết quả mỹ-mẫn.
Nhiều sáng-khiển hay về lối quảng-cáo bằng

Tàu Bay.

Xin mời đến thương lượng hay biên soạn lối quảng cáo:

M. NGUYỄN TRỌNG TRẠC

Direcuteur

du Comptoir de Publicité Artistique

VĂN TRANG CỦ OPI COT

TRUYỀN THẦN TIỀN

Kể nào dám đem so sánh truyện thần tiên của Tàu với truyện thần tiên (contes de fées) của tây là kẻ không biết nghĩ và không hiểu gì cả.

Truyện thần tiên của tây chỉ để riêng cho trẻ con đọc — và như thế, vẫn rất giản-dị và dễ hiểu. Các nàng tiên có phép lạ, nhưng người viết truyện chỉ nói thế thôi, chứ không chỉ rõ hay bầy đặt ra các cách tu luyện thế nào cho được các phép ấy như trong truyện của Tàu. Mà sự thực thì tu-luyện thế nào được?

Nhưng, cái cốt-ý-ếu của các truyện ấy là cái luân-lý. Truyện thần tiên của tây, nghĩa là sự đắc-thắng của ánh sáng đối với chỗ tội lỗi, của cái đẹp đối với cái xấu, của lòng từ thiêng đối với sự tàn-ác, của sự công bằng đối với sự ác-hiệp, nghĩa là cuộc đắc-thắng của nàng tiên trẻ và tử-tế đối với bà tiên già ác-nghiệt, của nàng tiên dùi dàng gio mây ngón tay êm ái ra an-ủi những kẻ nghèo hèn...

Cái thi vị giản dị của những hành động ấy thẩm-thía vào tâm hồn con trẻ và cho chúng nó một tấm lòng yêu mến sự sảng sủa, công bằng.

Còn truyện thần tiên kiếm-hiệp của Tàu?

Tôi lấy thí-dụ hai bộ truyện thần tiên kiếm hiệp chạy nhất từ khi xuất-sản ra truyện đó; bộ « Thất kiếm thập tam hiệp » và bộ « Phi tiên thiên báo ».

Ngoài những cách luyện kiếm và tu-luyện phép thần thông mà tác giả kể ra như có thể làm được dễ cho người đọc cũng yên trí rằng làm được — lại còn nhiều cái hay ho nữa mà

những nhà bách-vực truyện đó quên không nhắc tới.

Cái đáng quý nhất là những cảnh khiêu dâm mà truyện nào cũng có. Ở trong hai bộ truyện kể trên, cảnh khiêu dâm nhiều lắm: nào những cảnh tự-tình của đời trai gái trẻ, nào những cuộc hiếp dâm kẽ rát lì-mị, nào những hoạt cảnh rất rõ rệt mà người ta thấy những cô gái trần-truồng, sống sượng trêu anh trai trẻ. Tác-giả lại cần thận đến nỗi vì cái tiếng giuwòng kêu như một điệu âm-nhạc du dương nữa.

Trong «Phi tiên thiên báo», anh chàng 32 vợ chưa chán, lại còn hiếp người ngoài, rồi lại tư thông với nàng hầu của bố, với con ở của nàng hầu...

Nhưng cái khốn-nan ghê tởm đến như thế, mà họ muốn cho con trai đọc u?

Những kẻ bệnh vức truyện thần tiên sao không biết thế. Họ biết lắm chứ, nhưng cái biết đó có làm gì, vì họ xuất-bản và bán truyện thần tiên để « kiếm tiền ».

Họ là những người không còn chút lương tâm, vì lợi cho một họ mà hại cho nghìn người, họ cũng chẳng cần gì.

Thạch-Lam

MƯU MEO

T RONG Hanoi báo số 13 có đăng một bài ký tên Coly (một độc-giả) — mong rằng độc-giả ấy không phải là ông Lê-trang-Kiều (cầu chính-phủ tri) hay một ông khác trong tòa soạn. Người đó trích ra một câu trong bài

«Truyện» của tôi ở P. H. số 180 để công-kích:

«Tâm-lý tiêu-thuyết (roman psychologique). Hạng này gồm cả ái-tình tiêu-thuyết và xã-hội tiêu-thuyết (roman social) — Thạch-Lam ...

Rồi ông Coly nào đó — vẫn mong là không phải một ông trong tòa soạn Hanoi báo, — riết rằng nên đóng khung câu đó treo lên tường, — tôi sẽ nói tường nào và ở đâu, — vì tâm-lý tiêu-thuyết không gồm được xã-hội tiêu-thuyết.

Câu khôi-hài đó mới thú-vị chứ!

Nhưng chỉ phiền một nỗi rằng trong bài «Truyện», câu văn nó lại không phải thế. Mà nó lại thế này:

«Tâm-lý tiêu-thuyết (roman psychologique). Hạng này gồm cả ái-tình tiêu-thuyết, xã-hội tiêu-thuyết (roman social). Hạng này gồm cả luận-dề tiêu-thuyết (roman à thèse) ... »

Các bạn nên nhận rằng câu dưới không có chữ «và» và nó lại có cả câu «hạng này gồm cả luận-dề...», mà ông Coly nào đó đã « đánh-rơi » đâu mất.

Thế mà ông ta đã viết: «đoạn ấy như vậy, tôi chép lại đây không bỏ một dấu phẩy».

Phải, dấu phẩy ông không bỏ, nhưng ông thay nó bằng chữ «và», rồi ông lại cắt đứt đi mất một giọng, để cho cái nghĩa của câu đó khác đi. Thật là khôn khéo.

Trong câu của tôi, đã xếp lầm cho cái dấu phẩy vào dấu chấm câu. Đáng lẽ dấu chấm câu phải ở chỗ dấu phẩy, và ngược lại.

Nhung sở dĩ tôi không cải chính là vì ai cũng hiểu được — trừ khi nào không muốn hiểu thì không kể. Nếu

TẬP KIỀU

Nào ai có khảo mà mình lại xưng.

theo như nghĩa mà ông Coly đã cho nó, thì giòng dưới thành ra thừa mà vô nghĩa. Cho nên ông Coly mới bỏ nó đi và thêm vào một chữ cho nghĩa dồi khôn khéo.

Tôi không ngờ Hanoi báo và ông Lê-trang Kiều lại mưu meo tinh khôn đến thế.

Nhung nghĩ tại, tôi lại thương cho bạn đồng nghiệp, đã đến lúc đuổi lý cùng đường rồi mới phải dùng đến những cái thủ đoạn nhỏ nhặt như thế.

(Còn thủ đoạn lớn thì lại khác: phải hỏi ông Lê-trang Kiều mới biết).

Trên kia, tôi đã hứa sẽ nói tướng nào và ở đâu. Chính là cái tướng ở tòa soạn Hanoi báo mà tôi khuyên các ông bên ấy nên cắt bài này « đóng khung » treo lên ngắm đê lúc nào cũng nhớ rằng phải mưu meo tinh khôn lên chút nữa mới mong có công hiệu được.

Thach Lam

ĐỜI MƯA GIÓ

của KHÁI-HUNG và NHẤT-LINH
Sách dày 230 trang. Giá 0\$60

Đời Mưa Gió sẽ mãi mãi là một tác phẩm kiệt tác (Báo Tân Thời)

... Ai đọc qua mà vẫn thấy lòng thản nhiên thì quả là người đáng phục...

... Không có một câu nào đáng bỏ, một mục nào phải thêm...

... Cùng với cuốn Đoạn Tuyệt, Đời Mưa Gió sẽ còn mãi mãi. Bây giờ và sau này người ta đọc vẫn thấy ham và thấy có ích lợi nữa.

(Báo Euvre)

Tranh không lời

CÙNG CÁC BẠN UÁ MỸ THUẬT

Các bạn muốn có những cuốn sách hay truyện có mỹ thuật bấy trong lũ sách già dinh xin đem lại:

NHÀ CHUYÊN MÔN ĐÓNG SÁCH VÀ MÃ CHỮ VÀNG

TRUNG-KÝ THU-QUÂN 36 PHỐ SINH TỪ HANOI

mới ở pháp sang nhiều kiểu chữ mạ vàng lõi mới, có đủ các thứ giấy hóa, vải, to-lua và da các màu các hạng rất đẹp, rất obră. — Nhận đóng Lục-Kiếm-Đồng theo giá kè dưới này: Đồng bìa học trò giấy làm 2 cuốn 0\$14 (không đủ 5 đồng giấy gai tay rất bền chất không gài thép hay khâu chỉ mà chỉ có 2 đường khâu như các nhà khác). — Đồng carton giấy forte 0\$2 cả mạ chữ vàng ở gáy 0\$40. — Đồng carton giấy da demi-fort 0\$40 cả mạ chữ vàng ở gáy 0\$60. — Các bạn ở tỉnh xa muốn đóng xin gửi thêm 0\$30 cuốc recommandé công đóng và trước xin gửi về cùng với chuyện đóng và trả bằng tem 0\$05 đừng mua mandat. — Ở Hanoi các ngài có nhiều sách hay chuyện muốn đóng, không tiền mang lại, xin chờ biết chỗ ở bản hiệu sẽ cho người mang maul lại nhau già. — Cam đoan mỹ thuật, nhanh chóng, đúng hẹn và rẻ tiền.

Nên nhớ!!! — Những ông mắc bệnh tinh dã khỏi lẽ có hiện thận kém để lâu sinh nhiều bệnh khác như đau ngực lung, 2 hòn ngoại thận sa xuống thành bệnh thiên truy rồi sa đi. Những ông cứ ốm vặt luôn luôn. Những ông không thể giao hợp với đàn bà hoặc nỗi mà không bền. Những ông dì mong tình — Những ông khí hỏng không con. Các cụ già yếu ăn ít ngủ thường hay đau lung và những ông thận hình tiền tuy lử khứ không đủ sức làm việc nên nhớ uống NGŨ HÀNH SINH KHÍ là một cơ quan nào trong người cũng khỏe. Nửa tē 2\$60; một tē 5\$60 (chỉ nửa tē dã khỏe lắm rồi, chúng tôi xin giữ danh dự trong nhói nói). Các ngài chỉ bỏ 2\$60 một lúc mà được việc còn hơn là dùng các thứ khác, giá mỗi lần không mấy nhưng dùng đến vài chục lần vẫn chưa được việc gì. — Ngài nào chẳng may mắc phải bệnh tinh nên đến chung tôi thi vita không tốn tiền vita mau khỏi. Tỉnh xa viết thư về hỏi. Thuốc Tim La 0\$45. Lậu 0\$30. — AN PHÚC HOÀN trị ăn không tiêu, chàm tiêu, dạ dày yếu, đầy hơi, ợ, không biết nói v.v... giá 0\$20.

Bông Lai 32 Route de Hué — Hanoi

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGựa

TÔI AI NẤY CHỊU

(viết theo bài một bạn đọc gửi đến)

Tay xách cái ô vâ, cụ lý Bùi nhà tôi trông có vẻ annam đặc. Thỉnh thoảng, cụ đem chiếc móng tay dài lèn gai vành tai, rồi đem thọc vào trong nách như lúc cụ ở trong đình vậy. Ấy thế mà cụ bị ra tòa vì tội đi chơi rong phố theo lối tây đặc : là huýt chó đi theo.

ÔNG CHÁNH ÁN (hiển lanh) — Ông giặt chó đi ngoài đường, sở cầm phạt lại không nộp phạt là nghĩa làm sao ?

CỤ LÝ — Bầm, đèn trời soi xét, quả con oan.

Ô. C. Á. (cười chế nhạo) — Đèn trời soi rồi, không oan đâu !

C. L. — Bầm... ba tòa quan lớn... con ra tinh mua lòng cho làng, con chó nhà con nó đánh hơi nó theo. Con đuổi mãi, nó cũng không về, con biết làm thế nào. Sau con nghĩ: ừ, con chó khôn đấy, nó ra tinh cũng không sợ lạc, thì cứ để nó theo...

Ô. C. Á. — Ấy thế ! Ông giặt con chó của ông theo lại không có xích, mà cũng không có rọ mõm, cho nên phạm luật, phạm luật vi cảnh, nghe chưa ?

C. L. — Bầm, con không biết vi cảnh a. Vả con có giặt nó đâu, tự nó nó theo đấy a. Nó khôn lắm, xích nó làm gì, vả nó có cắn ai đâu, mà phải buộc mõm nó lại.

Ô. C. Á. (cười) — Ấy thế mới bị phạt. Còn thế đâu ?

C. L. (mở hầu bao lấy ra chiếc thẻ thuế thân) — Bầm, đây a.

NGƯỜI THÔNG NGON — Thẻ chó kia !

C. L. (ngạc nhiên) — Ông nói rõn. Chó làm gì có thẻ.

Ô. C. Á. (mỉm cười) — Có chứ. Ông giặt chó không có xích, nǎm quan, không có rọ mõm, nǎm quan, không có thẻ, nǎm quan, vì chỉ là bị phạt mười lăm quan tiền tây cả thấy.

C. L. — Bầm, con oan. Thật là tội con chó. Quan lớn cứ cho người đánh chết nó đi, con không tiếc.

Ô. C. Á. — Thôi đi ra, tòa xử rồi.

C. L. (vừa đi vừa lầm bầm) — Rõ ! vận mình chó quá thật.

Tú Lỵ

TRUYỀN VUI

CỘ QUẠNG

Tặng hội đồng lồ chúc mừng đầu năm

TÀU thủy Haiphong — Nam Định thông thả tiến, sờ lẩn mò đường trong đêm tối. Những ngọn lửa của thuyền mành, thuyền chài đậu hai bên vệ sông, chập-chòe, khuất, hiện như đàn ma chơi lòe trên bãi tha ma.

Đến một bến xép, tàu dỗ ở giữa sông. Các thuyền nan, thuyền gỗ áp mạn để đưa hành-khách lên tàu. Tiếng ồn ào nhộn nhịp, cãi cọ, chửi rủa tục-tần xen lẫn với tiếng rao hàng mời mọc, mặc cả, đòi tiền làm vang-dông cả một quãng sông. Rồi mấy phút sau, tàu lại từ-từ, thong-thả tiến, đèn theo sự yên-lặng với tiếng máy đều đều.

Lúc cả tàu huyền náo hay lúc cả tàu bình tĩnh cung vây, hai người hành khách ngồi cạnh nhau ở một góc, vẫn như đương sống ở thế-giới khác, không lưu ý đến một người nào, đến một vật gì, đến một tiếng kêu, một tiếng động. Họ ngủ ? Không, vì thỉnh thoảng một trong hai người lại hắng gặng khe khẽ, có lẽ để tỏ cho bạn biết rằng mình vẫn thức đây. Tức thì người kia đáp lại bằng một tiếng thở dài.

— Đì chừ !

Một người đàn-bà đương ngồi ngoàm nhai bánh giò, ngồi lẳng tai nghe, lấy làm lạ.

— Ô hay, đì đì chừ ! Sao chậm thế, bác ?

— Bác làm gì mà vội thế ? Phải cho tôi nghỉ kỹ đã chừ. Bác nhảy nước ấy có cơ nguy hiểm lắm.

Người đàn bà càng kinh ngạc, vì thấy họ đương ngồi trong tàu mà cứ giục nhau đi. Dễ thường, họ rủ nhau nhảy xuống sông tự tử chăng ?

Một lúc sau, bỗng người nô nảm chặt lấy tay người kia mà kêu lớn :

— Không được, bác đã đi rồi ! Mà tôi cũng đã chặt ngay rồi. Tôi nhất định không cho bác gượm.

— Thị bỏ ra nào ! Làm gì mà giữ chặt lấy tay người ta thế ?

— Nhưng không gượm được.

— Nhưng ai đã đi nào !

— Lại còn chưa đi !

Người đàn bà trừng mắt nhìn, tưởng hai bác điên hay say rượu.

— Làm gì mà rối lên thế ? Đánh cờ cần cao, thấp, chứ sao lại vồ.

A ! Thị ra họ đánh cờ tướng. Nhưng vồ cái gì ? Chẳng có bàn, chẳng có quân, thì vồ cái gì ?

— Bác bảo ai vồ ? Bác đã pháo nhị tiên tú vào chân mõi tôi, tôi chặt, bác còn bảo vồ cái gì ?

— Thịh này bác gượm tôi thì sao ? Không cho gượm, tôi xóa.

— Bác xóa ? Bác định xóa thực?

— Hắn chửi lị ! Nếu không cho gượm thì xóa đến đâu ấy chửi lị.

— À, thằng này giờ mặt ! Tao không cho gượm đấy, mà có giời, thử xóa đi tao xem nào.

— Chứ dẽ tao sợ mà !

Người ấy giơ hai tay gạt mạnh không-khí, mà quả quyết nói tiếp:

— Này xóa này ! Này xóa này !

Người kia đứng phắt dậy sững sờ :

— À ! thằng này giỏi ! Nói xóa

thực !

Rồi rờ lân, sờ soạng, nắm tay dám trúng mặt bên địch một quả băng trời giáng. Người bị đòn yên lặng, rờ lân, sờ soạng trả lời lại bằng một quả đấm cũng tương đương.

Bắt đầu từ đó, hai thầy bói — vì chính là hai thầy bói — giờ tay cờ quặng tìm nhau để đánh. Có khi quả đấm, cái tát của hai thầy chỉ trúng không-khí, nếu không ngẫu nhiên gặp mặt một hành khách ngủ.

Gần đây, một đám con bạc đương nghỉ hội để ăn phở. Họ thấy một trận đấu quyền kịch liệt, liền kéo ồ cả lại xem. Một người có lòng nhân-tử bàn lôi mỗi thầy bói ra một nơi. Rồi đến bến một thầy hỏi :

— Bạn đồng nghiệp với nhau, sao lại thế ?

Thầy ta vẫn còn hậm hực :

— Nhưng sao nó lại phá đám.

— Phá đám gì ?

— Nó xóa... nó xóa ván cờ tôi sắp được.

Cả tầu thét lên cười.

Một lát sau đâu vào đấy. Bọn người đánh bạc lại họp, người ngủ lại ngủ.

Buồn, hai thầy bói cùng nghĩ đi tìm nhau. Bỗng một thầy nghe có ai áu yếm gọi sê :

— Bác ơi, bác đâu ?

— Tôi đây, bác ạ.

— Bác đừng giận tôi nhé ?

— Khi nào tôi lại giận được bác.

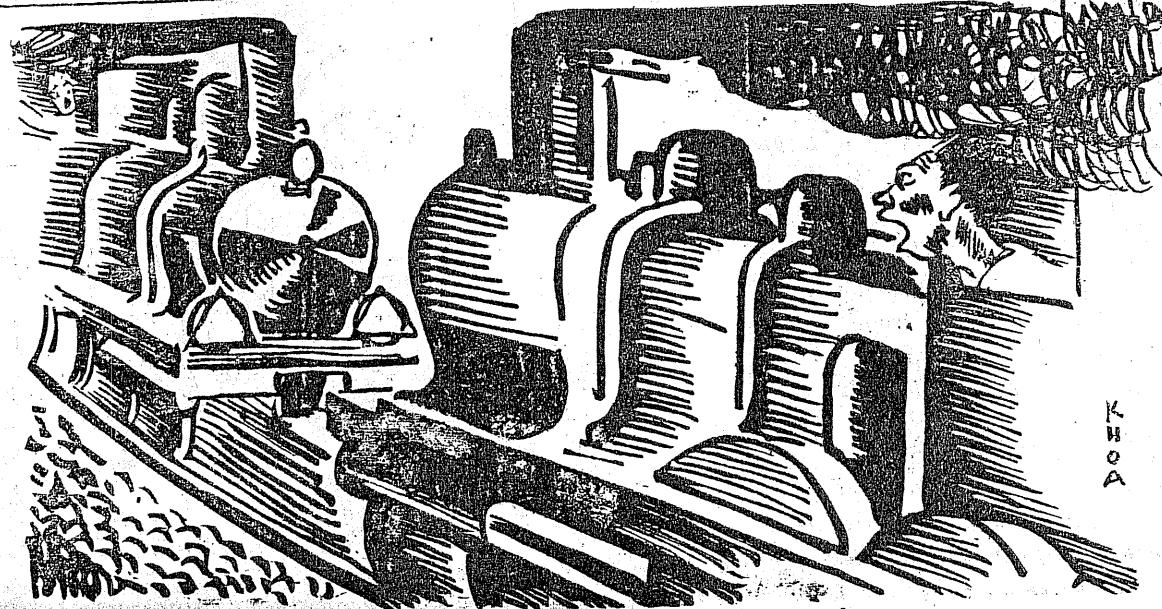
— Vậy ta đánh cho ván khác, nhé ?

— Xin vàng.

Rồi hai thầy bói lại àm thầm, lặng lẽ ngồi cạnh nhau nghĩ nước cờ.

Khái Hưng

T.B. — Rồi hình như câu truyện trên cứ thế mà diễn lại lần thứ hai, lần thứ ba... vân vân... cho đến khi tàu tới bến. — K.H.

— Anh có băng lồng tránhtoi hay không, thi anh bảo ?

Muốn bán :

5000\$ HAI cái nhâ gạch tại Hanoi phố Beylie số 41 và 43, Hiện thời cho thuê mỗi tháng được 50\$

Hỏi :

M. Nguyễn bá Khuyển
MÉDECIN INDOCHINOIS
Hôpital Lalung Bonnaire à
CHOLON (Cochinchine).

THẬP-LẬP KIM-ĐAN

TRỊ ĐAU DA-DÀY — PHÒNG TÍCH
Ăn không tiêu, Đầu da bụng, Đầu hói, Hay ợ,Ợ chua, Sỏi bụng
Đau bụng, Đầu hirsut, Tức ngực... nhẹ 2, 3 ve, nặng 4, 5 ve
LÀ KHỎI HẦM — Mỗi ve to . . . . . 0 \$ 35

BẢO HÒA DU'O'C PHÒNG

32, RUE DU PONT EN BOIS (phố cầu gỗ) HANOI
Đại-lý : Haiphong Mai-Linh 60, 62 Paul Doumer - Vinh Sinh-
Huy 59 Maréchal Foch - Hué - Kim-Sanh dược-cục, My-
lo, Cau Hai, gare (Hué) - Hadong Minh-Hưng 64 R. Ng-hữu-Đô.

CHỮA MẮT

y-si LE TOAN

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mồ, cắt, cho đơn
mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Tel. 586

VĂN CƯỜI

Của N.H.N.

Quá ngu

— Anh hãy nghe một «câu chử» rất hay của Ngọc công tử. Hôm ấy, chàng phán nǎm với bạn về cái «can» quí của chàng mà chàng vẫn không được vừa ý : « Cái can của tôi dài quá cầm rất khó chịu.— Khó gì, anh cắt bớt đi. — Vẫn biêt thế, nhưng tôi tiếc cái nǎm can lắm.— Anh cắt dưới đi.

« Ngoc công tử đâm khùng, gắt :
« — Nhưng mà tôi khó chịu ở phía trên kia !... »

Của T.Q. Viên, Bến Tre

1. Không dài được

Lý Toét muốn thỏa một sự cần dùng. Đi đến đầu phố kia sợ bảng yết thị « cầm dài », lại ra chỗ khác vắng vẻ. Sắp sửa, bỗng một thày đội xếp nói : « Không được dài ! » Cú buôn rầu lại lảng ra ba, bốn chỗ nữa, nhưng đâu cũng gặp một viên đội xếp cầm : « Không dài được ! »

Đi đến một cái biển đè : « X... bác-sĩ chuyên môn chữa bệnh đường tiêu tiện », lý Toét đi vào.

— Thưa ngài, tôi không dài được.

— Cụ thử cỗ một lần nữa vào đây xem.

Lý Toét chỉ đợi thế tuôn ra đầy một cái bô và đến cả nửa cái bô nữa. Bác-sĩ ngạc nhiên :

— Ai bảo cụ là không dài được ?

— Bốn thày đội xếp à !

2. Truyện thật

Viên trọc phú ấy là một người dốt hay nói chữ. Hôm đó có tiệc ở dinh ông chủ tinh. Ở ngoài vườn, ông ta gấp một bà đầm, và muốn trò truyện, ông ta chỉ vào các đèn nến, đèn lồng treo ở các cây, và nói với bà ấy một giọng tôi không thể tả được :

— Madame, voyez-vous ces lanternes vénériennes ?

Ấy là một truyện. Lại một lần nữa, gấp một bà đầm đang nóng chảy mồ hôi, ông ta don đả đến nói :

— Madame, prenez cet éventail. Je crois que vous êtes en chaleur !

Bà đầm đỏ mặt...

3. Truyện bịa

Ai cũng biết tài buôn bán của người khách...

Có một con cá voi đến phá một chiếc tàu biển. Chú tàu sợ hãi, trong lúc bối rối, ném một cái ghế vào miệng cá. Cá voi nuốt ngay. Chú tàu lại ném một giỏ cam, một chú khách và một bà đầm vào. Nó đều nuốt hết cả. Sau người ta bắn xiên vào người nó, con cá voi chết. Người ta kéo nó lên bờ và mở bụng nó ra. Trong đó, các bạn có đoán ra gì không ?

Người ta thấy chú khách đang đi kèm, nên ngồi bán cam cho bà đầm !

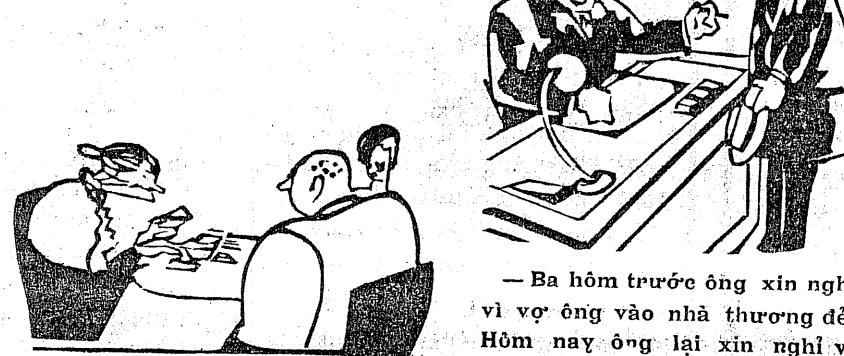
NU CƯỜI NU'ÓC NGOÀI

TRÊN SÂN KHẤU

TAY ÂM MUU THỨ NHẤT (hát) — Chỉ có chúng mình thôi đấy chứ ? Không có ai nữa chứ ?
TAY ÂM MUU THỨ HAI (nhìn rạp hát) — ... Cũng gần như thế !

(DIMANCHE ILLUSTRE)

ĐOÁN SỐ

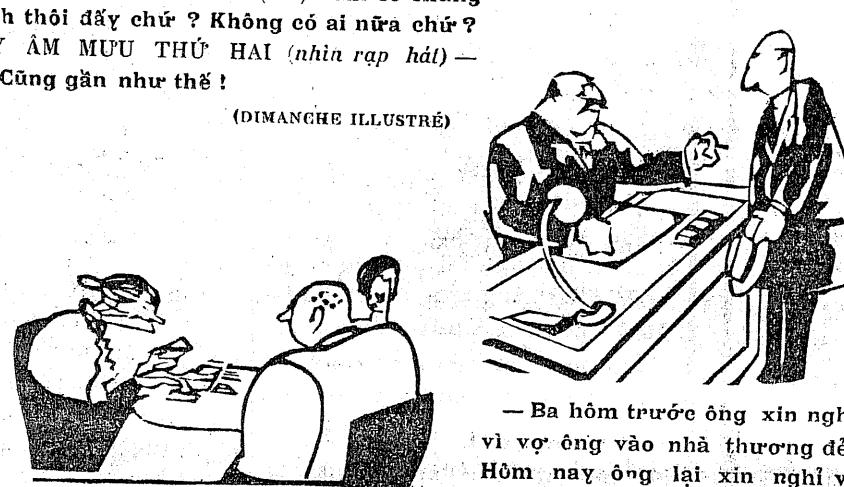
— Bà bẩm hộ chúng tôi về đường con cái.
— Quê dạy : Ông có một con, còn bà thì ba con.

(DAGENS NYHETER)

THI TRONG THƯỜNG THUỐC

— Muốn cho người ốm toát mồ hôi ra thì phải làm thế nào ?

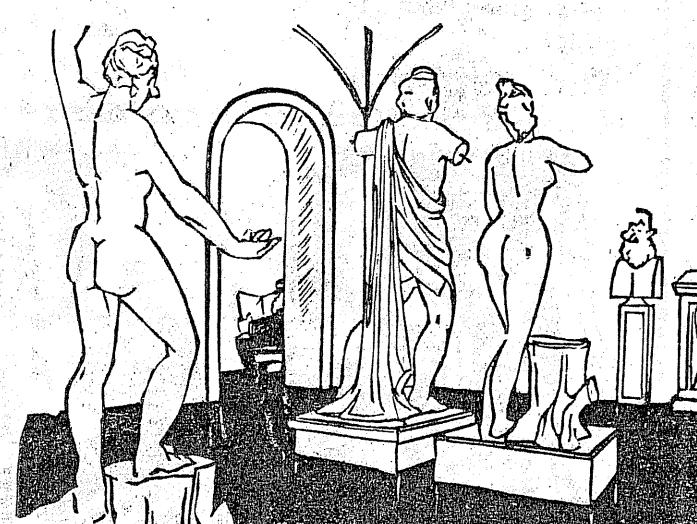
— ... Bầm, đem người ốm ra thi để quan trường hỏi vẩn...

— Ba hôm trước ông xin nghỉ vì vợ ông vào nhà thương đẻ. Hôm nay ông lại xin nghỉ vì vợ ông vào nhà thương đẻ. Ông tưởng lừa được tôi ?

— Bầm không, nhưng tôi quên không nói dẽ ông biết rằng vợ tôi là cô đỡ.

(IL 420)

TRONG BẢO TÀNG

— Đáng thương chư ! Bên cạnh tượng Vệ Nữ đặt ngay một anh chàng cút tay.

(MARC AURÉLIO)

SỐ MỘT

“BẤT ĐỘNG SẢN” ĐỔI CHỖ

Nhà cửa cũng như đất đai, là những sản nghiệp người ta không thể di dịch được. không thể thuyên chuyển di chỗ này chỗ khác theo ý muốn của người sở hữu nó như những sản vật khác, chẳng hạn như bàn, ghế, giường, tủ, tiền bạc... Vì lẽ đó, ta gọi là « bất động sản ».

Nhưng ngày nay, ở bên kia Đại Tây Dương, nó chẳng phải là « bất động sản » nữa, vì nó bị người ta đổi chỗ là thường.

Mỹ, việc vận tải nhà ở đã trở nên một nghề rất thịnh đạt—một lẽ là làm nghề này không cần phải biết rộng như bắt cứ một ngành nào trong việc kiểu trúc — thứ nhất là ở Mỹ — Mỗi năm, vì nhiều cơ, hàng nghìn nhà ở đã phải bầy lèn để mang đi nơi khác. Nhưng phần nhiều là nhà hay còn tốt mà bị thành phố đuổi đê lấy chỗ, nên phải di, sợ phá di thì thiệt hại lớn.

Chủ những nhà bị đuổi, thường thường được thành phố bồi thường, không những nhà mà cả đất ở nữa, nên muốn di nhà đều phải bỏ bù tiền túi ra. Nếu họ tìm được một chỗ gần nhà cũ thì việc di nhà sang miếng đất mới sẽ lợi to cho họ.

Giá tiền di một cái nhà bình thường (độ hai tùng với vài ba chục buồng chẳng hạn) từ 500 đến 5.000 Mỹ kim, tùy theo chỗ đất nhà phải di đến. Như di một cái nhà đến một nơi cũng trong phố thì rất dễ dàng và phí tổn ít. Giá tiền cù theo sự vận tải khó khăn mà cao lên (cột đèn, cống, rãnh, đất cao thấp không bằng phẳng, phố xa, v. v.)

Trước khi khởi hành, nhà phải rời móng—người ta đục móng bằng máy điện. Rồi người ta dùn xuống dưới những cái rầm gỗ to để thay cho móng trong khi di đường. Rầm đặt như thế thành nhiều lượn sóng lên nhau, cốt nâng cao nhà lên để mang di cho dễ.

Vận tải nhà nhỏ thì đã có những khung làm sẵn, dưới có bánh xe để thay cho móng tạm thời.

Những nhà to thi đặt lên những rầm gỗ có bời dầu mỡ cẩn thận dùng làm đường sắt để tái nhà đến chỗ đất mới. Bi đường thi đã có những máy có giày sắt hoặc giày chão lớn buộc vào nhà để kéo.

Khi đã sắm sửa đủ đầy như trên rồi, thì chính việc vận tải làm rất chóng, nhưng phải hết sức cẩn thận—vì nhà đã mất móng — cho khỏi va vấp và lật chuyen.

Đến chỗ đất mới đã có móng đợi sẵn. Nhà phải cẩn thận đặt vào móng đó cho ăn khớp. Nối móng mới với nhà cũ chỉ một lớp xi-măng là xong việc.

Một cái nhà bị di to hơn hết từ xưa tới nay là một cái nhà hát—it ra cũng to hơn nhà Hát tây Hanoi — ở thành phố Nữu-ước. Nhà ấy mang sang dãy phố dãy bên kia, cách chỗ cũ 500 thước, và xoay hướng lại 90 độ.

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai màu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiểu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn-thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thu và mandat mua báo gửi cho :

M. le Directeur du HANOI BAO

88, Route de Hué - HANOI

HỒNG - KHÊ DU'Ọ'C PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bắc chén. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc vien, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp pháp vệ sinh và rất kỹ-thuật, chữa đủ các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-diểm khắp cõi Đông-dương.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời qua bô lai, ở xa xin viết thư về kẽ bệnh, gửi thuốc theo cách linh-hóa giao-ngân.

Có sách thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dụng các thứ thuốc để biểu các qui-khách.

Cách đây không lâu, có một chiếc nhà phải di không vì cớ gì gọi là cần cẩu, duyên do chỉ có thể này: Người chủ nhà muốn kẻ hoa một bức tường liền với đất hàng xóm. Nhưng ông láng giềng không thuận cho bắc gióng lên đất của mình. Nhà phải xe lùi đi chừng...non một thước! kẻ hoa tường, rồi lại trả về chỗ cũ.

Như thế, hai chủ nhà, và thứ nhất là công ty vận tải, hẳn đều bằng lòng.

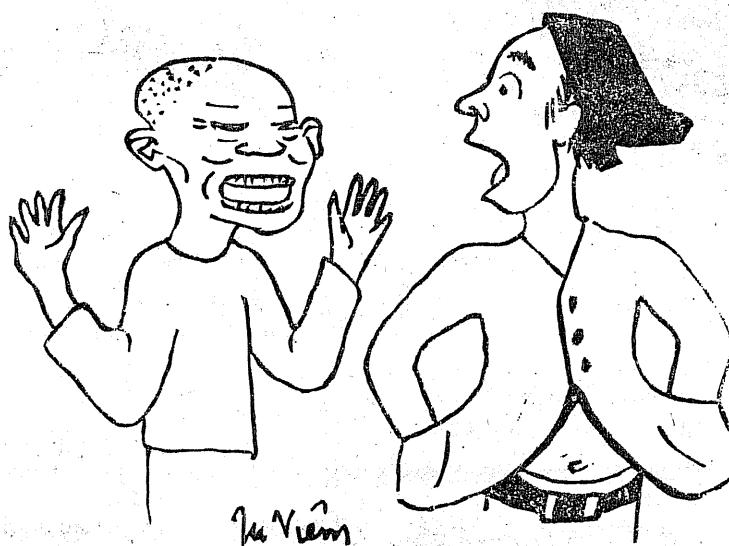
N.H.N.

Cải chính

Phong Hóa kỳ trước:

a) Mục « Tò Mò », bài « Nguyên do sự đê râu mép : những dân di thích xin đọc là : những dân di giáo. »

b) Mục « Hạt đậu dòn », « Nhầm một tí : ...truyện Werther của Faust, xin đọc là : ...của Goethe. »

W.Viêm

— Ông đãi xếp ơi ! kẻ cắp nó móc túi tôi đây này.

— Ô hay, cái ông này mới lạ, túi có quái gì đâu mà bảo người ta ăn cắp.

VÌ SAO TÔI GÕ BẦU TRÉ ?

TÔI không dám nói hoa mi, và xin thú thật ngay rằng: tôi chọn nghề « gõ đầu tré », chỉ vì được nghỉ nhiều. Kẽ cả thứ năm, chủ nhật, các ngày tết và nghỉ hè, thì mỗi năm được nghỉ đến sáu tháng. còn nghề gì nhàn rỗi bằng !

Lẽ thứ hai là tôi cho làm thầy rất danh giá.

Khi bé, tôi coi các ông giáo như thần thánh: các ông cái gì cũng biết, không sai lầm bao giờ, lại được học trò coi hơn cha mẹ kia mà ! Vả lại, mình không deo thẻ ngà đẽ làm cha mẹ dân, thì làm cha mẹ con họ cũng không sao.

Hai lẽ kể trên, tuy nhỏ-nhen, nhưng đúng với sự thực.

Còn một lẽ thứ ba nữa, sau này tôi mới cảm thấy và mới đem làm mục đích của đời tôi. Nhưng mãi sau này tôi mới cảm thấy, thì không phải vì nó mà tôi chọn nghề này, nên cũng chưa cần nói đến ở đây vội.

BƯỚC ĐẦU

Tôi nhận được giấy bồ ngày 29 tháng 8 năm...

Ngày khai trường sắp tới. Tôi vội vàng ra ga đáp xe lửa xuôi Nam là chỗ tôi sẽ dạy học. Ngồi xe, những nỗi vui buồn, lo ngại đều lần lượt xúc động trí tôi.

Nhưng mừng ít lo nhiều, vì tôi e ngại, không biết ông đốc sẽ đối đãi với tôi ra sao. Ông đốc này đã có tiếng là nghiệt. Giờ học, ông thường đứng rình ở cạnh lớp. Đi khám trường nhà quê, lăm khi ông chui rào và leo qua cửa sổ mà vào lớp. Có lẽ ông cho trừ ông ra, không còn ai đáng tin nữa chăng ?

Đến nơi, phải một buổi khó nhọc đi tìm chỗ trọ. Hôm sau, khăn áo chỉnh tề vào nhận việc. Tôi đang băn khoăn lo ngại, chưa dám vào buồng giấy thì anh loong-toong đã hỏi :

— Ông vào có việc gì ?

— Tôi mới bồ đến đây, vào chào quan.

— Vậy ông cứ gõ cửa mà vào.

Rồi anh ta nháy tôi ra xa, bảo một cách bí mật rằng :

— Ông già ghê lăm cờ dây, thầy phải cẩn thận mới được.

Tôi đánh bạo gõ cửa, bên trong có tiếng đáp :

— Cứ vào !

Tôi mở cửa rón rén vào, thấy ông đốc đang cúi xuống viết, đánh bạo chào :

— Xin kính chào ông đốc.

Ông cứ diêm nhiên viết mãi, hết viết lại xóa, hết xóa lại viết. Sau mấy phút mà tôi coi bằng mấy giờ, ông mới ngừng đầu lên. Tôi mới gio tay

bó mũ chào, ngờ đâu tôi đội khăn mà quên đi mất. Cái khăn vừa nhắc mạnh lên, một miếng giấy trắng dùng để đón cho khăn khỏi lỏng rời ngay xuống bàn. Ông lạnh lùng cầm lấy đưa trả tôi. Tôi thuận quá, mướt mồ hôi. Thấy tôi đỏ mặt, đứng ngày người, không nói năng gì, ông hỏi :

— Ông muốn gì ?

— Bồm, tôi mới được bồ về đây, xin vào chào ngài.

Ông ta ngạc nhiên lau đôi kính trắng, ngắm tôi từ đầu đến chân :

— Ông đến dạy học ở đây ? Nhưng ông bé thế này thì dạy với đồ gì ?

Giá lúc khác thì tôi đã giàn cỗ viện câu phượng ngôn « quạ già trăm tuổi, không bằng phượng hoàng mới sinh » mà cái rằng tuy tôi bé thế này, nhưng bé hét tiêu ! Song lúc ấy, vừa thuận vừa lo nên... quên mất !

Thấy tôi không nói gì, ông hỏi đồn :

— Nghị định đâu, ông đưa tôi xem ?

Tôi kính cầu đưa ra. Trong khi ông xem giấy, tôi nhìn khắp phòng thì thấy ba ông thư ký : một ông già, một ông đứng tuổi, một ông trẻ măng. Tôi gật chào, mà chào ông trẻ lại nhã nhặn hơn. Hai ông kia mỉm cười đáp lại, còn lạ thật ! ông thứ ba mình chào rất lễ phép mà ông chỉ ngày ra như phông. Ông cận thị chăng ? Không, hai con mắt ông nhìn thao láo thế kia mà ! Chắc ông ta kiêu ngạo. Sau hỏi ra mới biết ông ấy là một ông hậu tuyển trợ giáo. Thảo nào !

Ông đốc đưa cho tôi một quyển vở in thạch và bảo :

— Quyển này in thạch hơi mờ, ông đem sang lớp bên cạnh tôi lại hộ tôi.

**Đã về và sắp về
nhiều hàng đẹp
may áo Chemise,
Pyjama mùa nực.**

Thuận Thành Long

15 RUE DU RIZ — HANOI
CHEMISIER SPÉCIALISTE

Giá ông bảo tò đến mười quyền thì tôi cũng xin vâng ngay !

Thế là mất một buổi sáng. Khi về, một ông thư ký bảo tôi :

— Ông đốc này kỳ quặc và nghiệt lâm dãy, ông phải coi chừng. Vừa rồi ông ấy bắt tôi lại quyền chương trình là cốt đề cho ông đọc hết đấy.

Ông kỳ quặc thật : đến cuối năm ông cho nốt tôi : « Thầy giáo kiêu ngạo và không biết cách dạy học ». Không biết cách dạy học, cái đó dĩ nhiên rồi, vì tôi đã dạy học bao giờ đâu ? Còn ông cho là kiêu ngạo thì kè cưng đáng tội, vì tôi, một anh giáo tí hon mà lăm khi đã cắn gan, dám không chào ngài.

Khi tôi mới đến, lần nào chào, ông cũng lờ đi như không trông thấy. Tưởng ông cận thị, lần khác tôi chào rất to. Cũng vô hiệu... Chào cách an-nam, từ lối mỉm cười gật đầu cho đến lối mi-li-te giơ tay lên ngang vành mũ, cũng vô hiệu !.. Sau cùng, bất nhược, tôi không chào nữa. Không những thế gấp ông tôi vénh mặt lên, hai tay bó túi áo ba-dờ-xuy ra bộ vèn vang lăm. Ông ta tuy là một bậc quân-tử, nhưng cũng phát cầu. Một hôm, thấy tôi đang ngồi nghênh đón bát bộ trên hè nhà trường, ông chạy lại, kính cẩn bỏ mũ ra chào :

— Chào ông giáo !

Tôi giả cách giật mình đánh thót một cái, rồi cũng lè lưỡi chào :

— Chào ông đốc.

Từ đấy, lần nào tôi chào, ông cũng đáp lại tử tế. Nhưng cuối năm, ông thương vào lý lịch tôi một câu hay ho cho tôi quá !...

(còn nữa)

Song Thanh

LỜI TRẺ

THUẬN — Mẹ ơi con có phải dây không ? Sáng nay con khó chịu.

MẸ (lo ngại) — Thế con khó chịu ở chỗ nào ?

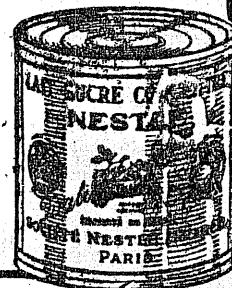
THUẬN — Ở nhà trường

SỮA NESTLÉ

— Hiệu con chim —

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

Bác Lý, hai đứa chúng mình mà có mỗi một cái tăm thì làm thế nào ?
Bác này mới lần thẩn chừ, Bác sỉa xong rồi đưa tôi, trước với sau mà làm gi.

HOA ĐÀN... VU CÁO

BỌN ông Kiều, Lư, ở Hanoi báo nhất định bảo Phong Hóa « vu-cáo cho ông Nhuyễn-công Hoan ăn cắp vắn. » Nhưng, giống như hệt Bá-Nha đánh-dàn ngày xưa Hanoi báo nói một mình mình nghe. Tú-Ly động lòng thương, không nỡ để các ông ủ-rột mãi trong cảnh quạnh hiu, nên đã ra công di đánh thức mấy nhà danh nhân nước ta dậy để họ họa tiếng dàn lòng nó đang làm đau lòng bạn ông Kiều, Lư...

Ai là tri âm ? Hanoi báo có vô số là tri âm. Chứng cho câu ấy, một chuỗi danh-nhân đã gửi thơ cho Tú-Ly để phản đối Phong Hóa đã vu-cáo họ...

Thư ông Nguyễn-tiến-Lang. — Phong Hóa hết bảo tôi giống hệt ve sầu, lại cho tôi cái hàn-hạnh thăng tắc-kè hạng nhất. Nhưng, thưa ngài, tôi không phải là tắc-kè. Tắc-kè lưỡi dài, mà tôi lại mồm dài. Tắc kè đồi mǎu luôn luôn, mà mǎu da tôi vẫn vàng như thường, tuy tôi đồi y phục như người ta đồi thường. Vậy, bảo tôi là ve sầu, là tắc-kè là vu-cáo cho tôi.

Tái bút. — Tiện đây, tôi gửi cho các ngài bức chân dung tôi để các ngài rõ mặt mày, và xin nhắc các ngài rằng tôi tinh chua có vợ.

Thư ông Phạm-huy-Lục. — Sao các ông lại vu cáo cho tôi là hiến tim cho dân, nước, cho nghị viện, cho các ông ? Khi nào ! Quả tim quý báu của tôi vẫn còn nguyên trong ngực này, tôi đi xem đốc lò nào cũng bảo vậy.

Thư ông Lê-công-Đắc. — Tôi không gàn, tôi xin chứng cho tôi như vậy. Các ông « vu-cáo » vừa vừa chứ. Các ông gàn ấy có được không ?

Người ta có mắt, mũi, mồm, tai, tóc và lông mi, vân vân, thì tôi cũng có mắt, mũi, mồm, tai, tóc và lông mi, vân vân. Người ta biết ăn, uống, nằm, đi, ngồi, ngủ, vân vân, thì tôi cũng

biết ăn, uống, nằm, đi, ngồi, ngủ, vân vân. Người ta có vợ thì tôi cũng có vợ, vân vân. Bây giờ nó bỏ tôi rồi, nhưng nếu nó không về, thì tôi sẽ làm sói lên thiên-đình, mà tôi cũng lên đáy nốt, vân vân. Như vậy thì sao tôi lại giàn được. Tôi không giàn, tức là ông vu-cáo cho tôi giàn vậy.

Thư ông Bùi-xuân-Dục. — Trong mục « Xuân thủ đâm ân » của quý báo, có câu : « Thăng chánh chủ bút thứ nhất : ông Sa-môn Bùi-xuân-Dục, nguyên chánh chủ bút « xuông tình » của báo Tiếng chuông sớm. »

Quý báo đừng vu-cáo nữa. Tôi mà chịu làm chủ bút « xuông tình » ? Quý báo chỉ nói rõn.

Thư ông Nguyễn-công-Hoan. — Sao quý báo lại « vu-cáo » cho truyện « Cô giáo Minh » của tôi không hay ? Xin nói quý báo biết, nó hay nhất đời. « Đoạn Tuyệt » thảm vào đâu. Mà tất cả truyện hay của thế giới cũng chẳng thảm vào đâu !

Thư ông Nguyễn-hữu-Túy. — Bản chúc truyền cho Phong Hóa « tri tuân » : Bản chúc không phải là ông huyện tập hóa. Bản chúc là ông huyện tập sự, nay mai « xuất bản » đi các tỉnh làm cha mẹ chi dân. Vậy phải nghe và không được vu-cáo bản chúc nữa.

Thư ông Hoàng-hữu-Huy. — Quý báo hình như muốn vu-cáo cho tôi là người không thông minh. Xin nói cho các ngài buồn : Cái trán tôi cao và có vẻ thông minh lắm.

Thư thứ nhất của ông Phạm-lê-Bồng. — Các ông cứ đặt điều vu cho tôi cái tên Phạm-kim-Khánh. Vậy xin nhắc đê các ông biết : Tên tôi là Phạm-lê-Bồng. Vậy xin các ông trả lại nhà vua cái gì của nhà vua và trả lại tôi cái gì của tôi.

Bức thư thứ hai của ông Phạm-lê-Bồng. — Xin các ông đừng trả chiếc kim khánh lại cho nhà vua.

Thư ông Lê-Cường, chủ hiệu Hồng Khé. — Thưa quý báo đừng vu-cáo cho tôi nữa, tội nghiệp. Tôi không phải là nhà làm báo, tôi chỉ là nhà bán thuốc lậu.

Thư ông Lý-Toét. — Các ngài vu oan cho tôi nhiều, lầm rồi, xin các ngài đừng vu-cáo cho Tôi nữa : tôi không không phải là Lý Toét.

Thư ông Lê-tráng-Kiều. — Sao quý đồng-nghịệp lại dám vu cáo cho tôi là biết nhã độ. Tôi có biết nhã độ, lẽ phép là cái quái gì đâu !

Cam đoan chép gần đúng
như nguyên văn
Tú-Ly

ĐÙA MỘT THIỀU NỮ DÁNH RƠI VÚ GIÀ⁽¹⁾

MƯỜU :

Hồi cô vú già kia oi !
Cớ sao đôi nún đê roi qua đảng ?

Trông cô có vẻ bẽ bàng !
Bỏ đi thiếc, nhặt càng thêm dor.

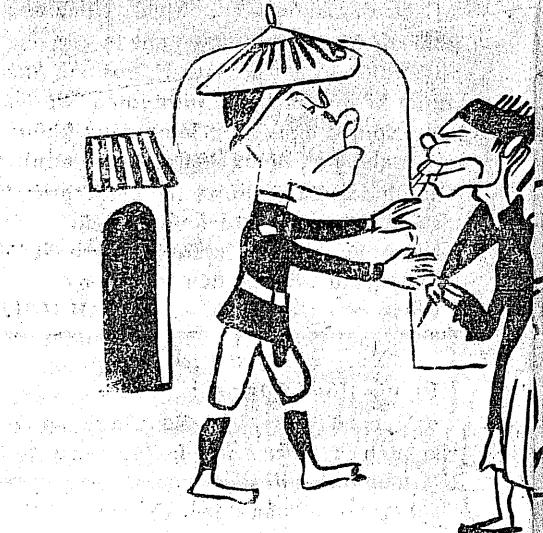
HÁT NÓI :

Người, sáo vô ý la !
Đê roi đường đổi nứa quả cao xu.
Trách giây kia sao khéo hững hờ,
Lồng con nút năm tro nơi phố xá.
Lăn lóc trên đường hai nứa giả,
Lạnh lùng trước ngực bộ xương gio.
Gọi, trả cô, cô cứ làm ngo,
Nhắm mắt bước tha hồ ai mó máy,
Chẳng nhí nhảnh mà cũng không động
đậy,

Cứ tro tro như vậy, thú chặng tình ?
Tứ rẩy ngực hết rung rinh !

Văn-Luận (Nam-định)

1. Theo tin T. B. T. V. đăng ở mục Namđịnhli.

LÍNH CƠ — Sao mặc quần áo bẩn thùi thui về nhà thay đi rồi mới được vào.

HOẠT KÈ TỰ ĐIỆN

Chải đầu : Một cơ để các cô gái soi gương.

Thiết Phủ

Nhà hỏa lò : Chỗ chẳng bao giờ nóng.

Victor

Khói thuốc lá : Một bức tranh hoạt động rất đẹp để cho các nhà văn sĩ và thi sĩ ngắm mãi không biết chán măt.

Mai pha Thủ

Bạn : Người để khóc, thương, nhớ khi làm thơ.

Tràng hạt : Chuỗi hạt để tinh tuyền hát cô đầu chịu.

Trọng tài (đá bóng) : Người cử ra để thời còi cho các cầu tướng khởi ngũ gật.

Bóng : Một quả tròn bằng da bơm hơi. Người ta dùng nó để vào giữa chân hai cầu tướng cho họ đá vào mông và chân nhau.

Vịt : Món ăn hàng ngày của mấy ông chủ báo.

Đinh Lâu

Mày dán cá thể này thì đến

PHONG HOA

TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ
80 Avenue Grand Bouddha Hanoi

Tél. n° 874

GIÁ BÁO

Sáu tháng Một năm
Trong nước . . . 1\$60 3\$00
Ngoại quốc . . . 3.50 6.50

MỖI SỐ : 7 XU

Mua báo kèm từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngày phiếu xin gửi về : ông Nguyễn Tường Tam, 80 Avenue Grand Bouddha Hanoi

KHUE
PUBLIS
STUDIO

Các bà đau

Nếu các bà thấy trong người rỗ rộ, da dưới đau đớn khi lăn cát máu, cát mủ, hẳn các bà đã biết bị một trong bốn

1) HU TRÊ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt không đều lâu ngày tử-cung v

2) NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lác sinh để trắc trở làm cho não bộ

3) NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kinh, vi băng bò không cho bờ hở

4) NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị gõe

Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. — Nay muốn rõ căn

« BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN » của chúng tôi, là

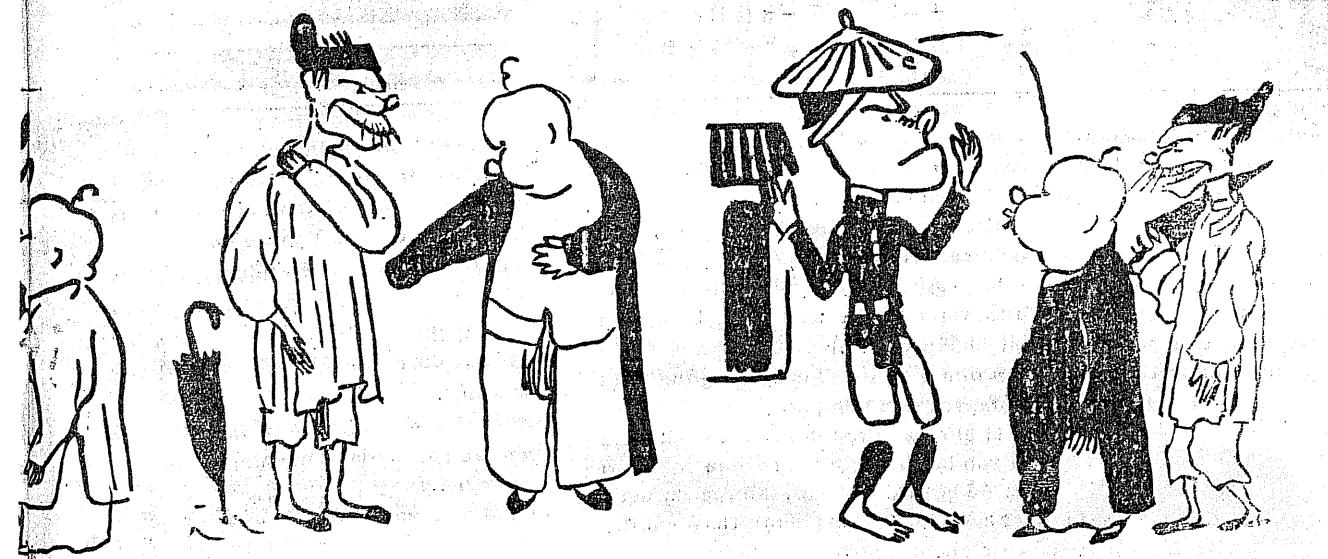
không sai một. Qui bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà qui bà sẽ đượ

Giá thuốc BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN : Hộp lớn 1

Nhà thuốc VÔ-VĂN-VÂN

Chi-cục HAIPHONG :
103, Bd Bonnal,
Tél. 248

Tổng đại lý NAMDINH :
Thọ-thể-Đường,
296, Rue Paul-Bert

BÚC THƯ MUA BÁO

Monsieur le chủ nhật trình à province Hà-nội par Tonkin.

Bầm ngài,

Nay tôi gửi mấy lời xang trúc
ngài được lọc vị cao tăng và bần
báo được chưởng thợ thì tôi lấy
lâm cảm on lâm lâm.

Tôi thường được nghe bên láng
giềng họ kể chuyện cho tôi nghe
rằng bản báo là cái nhật trình cứ
hay nói dưa buồn cười quá vả lại
dâu bản báo cốt thô lộ những việc
cười cợt để trán hưng lại những
cái uốn tạp hóa ở trong nước ta.

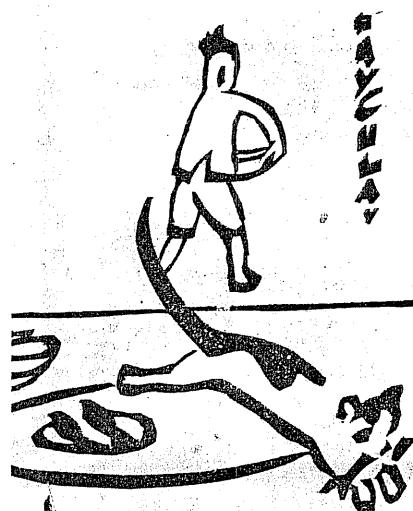
Ruyễn hôm nay tôi lên chén tinh
có mua một cái mǎn da ba đồng
và mǎt di là năm xu tiền mǎn da
và lại năm xu tem gửi giấy vị chí
là di ba đồng mốt sin ngài hē nhận
được giấy tôi thi là nhật trình
mà xuất hành kỳ sau thi ngài cứ
gửi về rưới xóm dưới cho tôi.

Thu bắt tận ngón.

Nguyễn-xuân-Hồi ký.

Lời bình phẩm. — Nếu ông
huyện Nguyễn-hữu-Túy mà bồ về
cai trị hạt ông Nguyễn-xuân-Hồi
dáy thi thật « quan dân chi tương
đắc » lâm vậy.

Thường-Quân

lên mèo cũng chả ăn được !

tử-cung !!!

ón khó chịu, khi lú ra đầm đìa, có khi vàng, khi trắng,
ng bỗn chung đau tử-cung :
cung và hai sợi giây chằng yếu nén tử-cung sa).
não động tử-cung, tử-cung có vết mà sinh bệnh).
hở hoi, nén hơi độc máu rầu nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng)
sốc đặc bệnh phong tinh truyền nhiễm).

căn bệnh, và muốn căn bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc :
tôi, là thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng
sẽ được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.

lớn (10 gói) \$1.00 — Hộp nhỏ (5 gói) \$0.50

AN Thuadumot (Namky)

Tổng đại lý HAIDUONG
Tài-Lương
17, rue Maréchal Foch

Chi-cục HANOI:
86, Rue du Coton
Tel 98

hat dâu don

Đại luận

Tân tiến số 29, « Hồi thanh niên » :

... Làm thanh niên một nước không phải làm một khúc cây để cho người ta chè làm nǎm, làm bầy quẳng vô bếp đốt cho rụi thành đồng tro tàn...

Cái ấy thì đã hẳn! Thanh niên đâu có phải là que củi, nhưng không biết que củi với thanh niên có liên lạc gì với nhau không mà tác giả lại nói thế?

Lại đây nữa

Cũng bài ấy :

... Làm thanh niên một nước cũng không phải làm cục bộ mềm dẽ người ta nhồi, trộn, nặn ra bánh kia bánh no...

Hết củi rồi lại đến bột, sao tác giả không nói thêm rằng thanh niên không phải lá rụng, không phải bồ hòn, không phải sà phòng một thê nữa?

Thế thanh niên là gì?

Vẫn bài ấy :

... Mà, trái lại, làm thanh niên là làm một đám người có hồn, có trí, có lực... đang hoạt động hòng tự lập cho nhà, cho nước...

À, ra thanh niên là thế. Vậy thì ông cụ già cũng là thanh niên, vì cụ ta cũng có hồn, có trí, có lực,... và nhất là cụ ta cũng không phải là que củi hay là bột nặn...

Tinh thần hay vật chất

T.T.T.B. số 93, « Cô giáo Minh »:

... Bỏ gia đình cũ để sống cái đời theo ý mình, thì phỏng có được sung sướng thật không ?

Chưa chắc: người ta phải tìm những cái sung sướng về tinh thần...

Thế nghĩa là sống theo ý mình, tức là sống một cách vật chất. Còn sống theo ý người ta bắt buộc là sống về tinh thần. Tác giả thật cũng có một cái quan niệm lạ.

Mơn trớn...

Tiếng dàn số 891, « Tình hình chị em » :

... Chị em tha thướt trong bộ áo « Lemur » mỏng lê, diễn ra ngoài bao nhiêu tâm tình lâng man, cùng các vẻ yêu kiều, mơn trớn dưới ánh nắng chiều...

Người ta không hiểu cái gì mơn trớn cái gì. Mà tác giả chắc cũng vậy.

Khó thật

Đông pháp số 3204 « Dân Đức với... » :

... Ngày trưng cầu ý kiến đã làm cho ai nấy đều phải lẩy làm lại lùng và ngày ấy đánh một cái dấu hỏi khó giải quyết...

Khó giải quyết thật! vì giải quyết thế nào được một cái dấu hỏi!

Kém là phải

Đông pháp số 3207, « Tin thể thao » :

... Vả lại nghệ thuật của đôi bên chẳng có kém gì, Kronpine có mỗi một tay trái và chỉ có một lối đánh trọc thẳng...

Thảo nào trong trận đấu võ ấy, Kronpine chỉ thắng điêm. Chứ nếu anh ta có hai tay trái thì phải biết!

Nhát dao cạo

NỤ CƯỜI XUÂN

Giữa vườn ánh-ỏi tiếng chim vui,
Thiếu nữ nhìn sương chói mặt trời
Sao buổi đầu xuân êm-ái thế!
Cánh hồng kết những nụ cười tươi.

Ánh sáng ôm trùm những ngọn cao,
Cây vàng rung nắng, lá xôn-xao;
Gió thơm pho phai bay vô ý
Đem đựng cành mai với nhánh đào.

Tóc liễu buông xanh quá mĩ-miều
Bên mầu hoa mới thắm như kêu;
Niềm bâng-khuâng dãi trong khồng-không
Như thoảng qua mùi hương mến yêu...

Này lượt đầu tiên thiếu-nữ nghe
Trong tâm thầm nỗi khúc say mê;
Mùa xuân chín ứng trên đồi má
Xui khiến lòng ai thấy nặng nè...

Thiếu nữ bâng khuâng đợi một người
Chưa từng hẹn đến, giữa xuân tươi:
Cùng chàng trai trẻ xa-xôi ấy
Thiếu nữ làm duyên, đứng mỉm cười.

Xuân-Diệm

Giày kiểu mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hồi »
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu
VAN-TOAN
95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HANOI

giá mỗi đôi từ: 3\$50 trở lên

có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và là mắt
chưa đâm éo. Có catalogues gửi đi các tỉnh

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo)

THÔI, ta đã lại bị nó lừa rồi! Nói đoạn, Phong hầm hầm chạy đến trước mặt người thiếu nữ lúc ấy dương dối mắt mèo nhìn ảnh.

Cô ta chưa hiểu ra sao, thì anh đã hỏi:

— Cô ở tiệm hút Mă-Mây về phải không? Người thiếu nữ đáp:

— Phải. Thế sao?

— Cô gặp một người con gái ở đó?

— Phải...

— Người ấy quen cô?

— Không.

Phong quắc mắt nhìn:

— Không quen? Không quen, sao cô lại đánh tháo cho nó?

— Ô hay! Ông này hồi mới lạ! Tôi đánh tháo cho ai mới được chứ.

— Cho Mai-Hương! Con Mai-Hương không trút cái áo đi mưa này để cô mặc là gì? Cô có nhận là đã giúp Mai-Hương trốn thoát tay tôi không?

— Ô! Mai-Hương nào!

Phong tức lầm, bộ điệu hung hăng như người sắp làm dữ, khiến cho mấy cặp đang nhảy phải bỏ dở bài khiêu-vũ dồn đến vây chung quanh đó. Họ chắc sẽ xảy ra một truyện kịch liệt như họ thường gặp ở đây.

Người thiếu nữ cũng ra ý bức dọc. Bộ mặt gầy oò, đầy những phấn, của một thứ nhân sắc tàn héo, có một vẻ lờ đờ chán nản, tỏ ra cô ta là một hạng người nghiên hút và sống trong những thú vui hại người.

Phong toan kéo cô ta đứng dậy và chực sừng sộ hỏi nữa, thì một người đàn ông trẻ tuổi, chững chạc trong bộ áo smoking tiến đến và hỏi anh bằng một câu tiếng tây:

— Vous désirez? Monsieur? (Ngài muốn hỏi gì?)

— Tôi muốn hỏi cô này một việc cần. Cô này vừa ở tiệm hút Mă-Mây ra và đã làm tôi lầm với một người tôi đang theo bắt....

Phong chợt nghĩ ra một ý và chợt hiểu rằng cô chỉ mình hơi đường đột, nên dịu lời hỏi người con gái:

— Tôi cần phải hỏi cô để tránh cho cô một việc lôi thôi với sở mật-thám. Vậy cô nên nói rõ cho tôi biết Mai-Hương, người con gái lúc này, có thực không quen với cô không?

Nghé đến hai tiếng «mật thám», người con gái có vẻ hơi lo, thấy Phong nhắc lại câu hỏi vừa rồi, nên vội vàng đáp:

— Không! Tôi không quen. Lúc nay, ở tiệm Mă-Mây bước xuống thì gặp một người đi vào trong sân. Chỗ ấy tối, tôi không nhận được là ai...

— Đàn ông hay đàn bà?

— Đàn bà. Con gái thì đúng hơn. Cô ta thấy tôi, lên tiếng hỏi: «Tuyết đấy phải không?» Tôi bảo: «Không, Nga đây!» — «À! Nga đấy à? Đì đâu thế?» Tôi nói là đến đây thì cô ta mừng rỡ, bảo: «Chị đến bar cho em gửi cái áo này nhé, chắc nữa tinh nhân của em nó có lại thì chị gửi nó mang về nhà cho em. Ngoài ấy mua, cho chị mượn mặc nhân thê». Tôi tưởng cô ta cũng là người quen, nên hỏi tinh nhân cô ta là ai, thì cô ta đáp: «Một

người đeo kính trắng, mặc áo t-shirt, râu mép lùn phún, và tên là Phong! là Lê Phong».

— Là Lê-Phong!

Phong giật mình nhắc lại câu đó, và trong lúc mọi người lấy làm lạ nhìn anh, thì anh chỉ lầm bầm nói:

— Ô! on giặc cái! Con giặc cái! Nó đáo để thực! Thị ra nó biết mình thế nào cũng mắc mưu...

Rồi không nói gì thêm, anh tức khắc chạy ra, lén xe,duc xe chạy mau về Mă-Mây, và lầm bầm luôn mồm:

— Con bé tinh quái đến thế là cưng! Ô! Thế ra trong lúc né lừa cho ta theo đuổi

việc phi thường... Anh nhầm tính lại các mưu cơ anh sắp đặt tuy vội vã, nhưng cũng khéo chu đáo. Phong tự nghĩ:

— Các bầy cạm đều sẵn sàng cả, bốn mặt lưới vây, chỉ đợi hiệu lệnh của ta là dồn lại mà chụp lấy cả bọn. Mai Hương dẫu tinh khôn đến mấy cũng khó lòng thoát khỏi tay ta...

Anh đưa mắt, lắng tai nghe ngóng, một lát nữa, rồi xem đồng hồ:

— 11 giờ 10. Được lắm. Muốn bắt hùm phải vào tận hang hùm. Ta vào một nơi chia để gót túi bao giờ, nhưng sự nguy hiểm càng to, ta càng được thấy cái thú của sự chiến đấu...

một người vu-vơ, thì nó có đủ thi giờ báo cho đồng đảng nó biết... và lại cười ta nữa! cười ta là thắng ngốc! Ô! Lê Phong Lê Phong! mỉ thực là...

Anh tìm hết các tiếng không hay, dễ tự mắng.

Đến đầu phố Mă-Mây, anh bảo xe ngừng, rồi xuống cầm đầu chạy như thắng điên về phía tiệm thuốc phiện.

XVIII.— MẮC BẪY

Gần đến cái cổng mà nứa giờ trước Phong đứng rình anh đi chậm lại. Mưa vẫn tưới, dưới bầu trời tối, giày nước trắng bay vát chung quanh một vài ngọn đèn điện bên đường.

11 giờ đêm ở đồng hồ mấy nhà gần đó. Phố vắng tanh, không một bóng người nào qua lại. Trong lòng Lê Phong thấy hồi hộp, có thứ cảm giác nồng nàn, đe nén của tâm hồn khi người ta sắp thấy một việc quan trọng, sắp vào trong một nơi đầy gian nguy

Anh đứng sau gốc cây to ở đường bên này, nhìn sang cái cổng lớn, cửa sắt hé mở đang yên lặng trong bóng tối và dưới mưa âm thầm... Sau cổng một cái cửa đóng, bên trong không có một tia sáng. Trên gác, các cửa sổ cũng đóng, và hình như cũng không thắp đèn.

Phong đứng một hồi lâu, không chờ đợi gì, vì anh biết rằng sẽ không gặp một người nào trong những giây phút sắp tới.

Lúc ấy, anh thấy anh oai vệ và quan trọng như một người mang cái trách nhiệm lớn và sắp sửa hành động những

Nhé nhàng Phong đẩy công bước vào. Qua một cái sân hẹp, anh đến trước cửa. Cửa chỉ khép, đưa đầu vào, anh thấy một lối đi miên tường dẫn tới một cái sân rộng và trống, lấp lánh dưới một ngọn đèn điện mờ. Bên trái lối đi là những căn buồng bung ván cao lên tới trần, kín mít và tối om. Lắng tai nghe không thấy gì bên trong, hình như một nơi bỗ khống, không bao giờ có người ở. Phong xem xét kỹ lưỡng biết rằng cửa buồng nào cũng khóa, anh mới bước thẳng vào sân trong.

Một cái cầu thang bằng gạch áp tường sân trong là lối lên gác trên. Anh trông trước trông sau không thấy gì khả nghi, nên thản nhiên lên, định bụng rằng nếu trong tiệm không ai chú ý đến anh và nếu người ta tưởng anh cũng như mọi người đến hút ở đây, thi anh để ý dò xét thêm, cho cẩn thận; bằng nếu gặp điều gì khác, thi một tiếng còi thổi, anh sẽ có người đến trợ lực, và lúc đó, mười phần chắc chắn, anh sẽ bắt được bọn gian.

Trên gác, cũng như dưới nhà, cũng có những buồng ván liên tiếp nhau. Buồng nào cũng có một tấm màn vải dày kéo che kín. Phong đứng ở bậc cửa một lát thì có người chạy ra như đợi anh sai bảo. Người đó là tên bồi tiêm của nhà này.

— Còn buồng nào không? (lời Phong hỏi).

— Thưa ngài còn nhiều. Ngài cần buồng nào?

Phong lắng nghe tên bồi ra ý lưỡng lự, rồi thấp tiếng nói:

— Buồng nào cũng được... Cẩn nhất phải để tôi một mình. Tôi tiêm lấy.

— Ngài soi bao nhiêu?

Phong bắt chước điệu bộ một người khéo quen, không nói, chỉ giơ hai ngón tay lên, rồi thong thả bước vào.

Những hơi thuốc phiện nồng nặc đưa ra, trong cái không-khí nặng nề và ẩm áp.

Phong thấy khó chịu. Huyết mạch như lợm tорм, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ tự nhiên.

Đến trước một buồng có tiếng si-são nói truyện, anh đứng lại, ghé nhòn vào chỗ màn mở hở.

Phong cắn lấy môi để nép sự cảm động. Tuy anh vẫn đợi đến những cảnh tượng ấy, nhưng anh không khỏi thấy hồi hộp một cách dị thường.

Trong buồng, quanh ngon đèn dầu lắc ba người ngủ nằm trong số đó, anh nhận rõ hai người là mặt gặp ở trường cao-đẳng với người trẻ tuổi anh mới thấy ở hiên cao lâu hàng Buồm.

Anh nghĩ bụng:

— Quái, thế con Mai-Hương đâu? Sao bây giờ chưa có ở đây?

Rồi lại lắng lặng cúi nhìn nữa.

Mặt người nào cũng có vẻ trầm ngâm, tu lỵ, song không ra ý nghĩ gì.

Anh liền rón rén đi vào gian buồng áp bên, thì người bồi cũng vừa đem thuốc phiện tới.

— Ngài cần dùng đèn điện?

Phong nắm ngá lên chiếc giường thấp, lắc đầu nói khẽ:

— Không, mặc tôi, anh cứ để cả đấy. Lúc ngon đèn dầu lạc đã thấp, và lúc tên bồi đã ra khỏi, Phong liền đứng thẳng dậy, đến áp tai vào ván gỗ cố nghe xem bọn bên kia nói những gì.

Trong tiếng tầu vo vo, Phong chỉ phân biệt được những lời nói rất nhỏ của người trẻ tuổi và thỉnh thoảng mấy tiếng ầm-ừ của hai người đàn ông.

Bỗng anh nín hơi. Tiếng sột soạt quần áo cho anh đoán rằng một người đang chỗi dậy. May mắn khác nhỏ. May mắn tiêm móc chạm nhau. Rồi lại im. Một lát, tiếng vo vo lại đều đều kéo.

Hết sức cẩn thận nhẹ nhàng. Phong đứng lên, ra ngoài, qua trước buồng của bọn kia, lẩn sang cái buồng thứ ba ở phía tay phải. Chỗ đó tối mù mịt, anh phải đưa tay rờ mãi mới gặp được cái giường kê áp tường trong. Phong ngồi xuống, gõ một ngón tay xuống sàn gác, gõ rất nhẹ, từng ba tiếng một rồi lắng tai nghe. Tức khắc có những tiếng gõ nhịp ba cũng chậm và cũng nhỏ như thế, đáp lại. Anh liền hỏi, như người nói thầm:

— Biên vẫn ở đây?

— Vâng.

— Có đứa nào khác nữa không?

— Không.

— Lại gần đây.

— Con vẫn ở bên cậu.

— Đâu?

— Dưới gầm giường.

— Thế nào, may đã làm cẩn thận các điều tao dặn chứ?

— Cẩn thận.

— May dặn họ hể nghe tiếng còi thi đà vào tức khắc đấy chứ?

— Vâng, cậu nói khẽ ehư.

(Xem tiếp trang 12)

THỰT RỬA GIÚP!!!

Lậu. — mới mắc: buốt tức ra nhiều mủ, có khi lẫn cả máu dùng — kinh niên: tiêu tiện thông thuốc số 3 — kinh niên: có vẫn, ít mủ hoặc sango ra một vài nhọt dùng thuốc số 7. — chưa rút nọc: khi ráo mủ, nước tiểu có mảng rót, quý đầu tót, — ra rát gà hoặc buồn ngứa trong ống tiêu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều già

\$60 một hộp. — Khi khởi lậu mà nước tiểu khí trong khi đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh móng-tinh thì dùng.

Kiên-tinh-tư-thận hoàn: mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai: Lèn mụn ở quy đầu, phát hạch (soái) hoặc lở toét khắp mình mọc mào-gà, hoa-khế rát gân rát thịt

Các bạn tới nhà mua thuốc Lậu, Giang-Mai — Biểu thuế thu thuế các bạn ở xa. — Tính giá đặc biệt với anh em lao-dộng.

đau xương rung tóc, rắc đầu, lung lay rắc hay

hở mõm, cù-đinh, thiền-pháo dùng thuốc số 21

đều khởi chấn chấn giá 1\$00.

Đàn-bà lậu: 7 phần 10 bệnh chỉ ở

đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cá ở âm-hộ (vaginale) và

ống tiểu (urethre). Bệnh ở ống tiểu thi cũng buốt tức như đàn ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường

âm-hộ (voie vaginale) thi khác, nghĩa là không

buốt tức, tiêu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra, nhiều mủ giống như người có nhiều khí hư, thỉnh thoảng mẩy thấy hơi từ và nóng & cảm mệt. Đề quá trùng ăn vào tử cung, buồng trứng thi nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hủ độc trứ khi hủ số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tinh, — Nhận chữa khoán — Có phòng thuật rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, đan, hoàn, tán, chữa các bệnh người lớn trẻ con. — Đại-lý: Sinh-Huy Dược-diếm 59 Rue de la gare Vinh

TIỀU SƠN TRÁNG SĨ

Truyện dài của KHAI-HUNG

(Tiếp theo)

HÀNG lại nghĩ :
— Can chi phải khóc lóc, buồn bã. Rõ ta cũng trẻ con ! Voi lại đã có gì là chắc chắn.

Rồi nàng gượng đi trang điểm, vì nàng sợ nhỡ thân phụ vào trông thấy dung nhan tiêu túy mà đoán biết lòng nàng chẳng. Đoạn, nàng đứng bên cửa buồng nấp sau bức rèm ghé mắt ròm ra ngoài.

Lúc bấy giờ vừa bắt đầu vào tiệc. Trương công nàng chén nói :

— Ngày xuân không gì thú bằng uống rượu ngâm thơ. Lão gia nghĩ thế nên có bửa chén xoàng này mời hai thiền niền thi sĩ đến chơi cùng nhau xướng họa, cho lão được quên trong chốc lát cái tuổi già nua yếu đuối.

Trịnh Nhị nghĩ thầm : « Rõ Trương tướng công khéo bầy vè giò giọng văn hoa. Thi cứ nói phăng là thử tài chúa đế này có xong không. Tài tướng công thì là một mớ tài cỏ, ta không lo lầm. Vả đâu ta có kém thi con dê kém bồ vợ, lý đó là thường. Đến như cái anh đồ đặc kia, chẳng qua chỉ là một anh hủ nho, có hai chữ lanh-sinh còn không thủng nghĩa, nói gì làm thơ làm phú !

Không thấy ai trả lời, Trương công hỏi tiếp :

— Thế nào ? Hai công tử nghĩ sao ?

Trịnh Nhị mỉm cười vì chàng không hiểu sao Trương công lại gọi thầy đồ kia là công tử. Nhưng Phạm Thái đã đứng dậy chắp tay lễ phép nói :

— Bầm tướng công, vẫn sinh học vẫn được mấy nǎ, mà dám múa dùi qua mắt họ, đánh trống qua cửa nhà sấm...

Trịnh Nhị tiếp :

— Sao mà ông đồ giỏi phuông ngôn, tục ngữ thế ?

Phạm Thái vờ không nghe rõ câu chép riết, nói luôn :

—Nhưng tướng công đã dạy đến, vẫn sinh đâu dám từ nan.

Trương công cười :

— Phạm công tử nhún minh lầm ! Văn tài của công tử, lão gia còn lạ gì !

Trịnh Nhị giật nảy mình : « Chết chửa ! thằng này dẽ thường đã xướng họa với Trương công nhiều lần rồi chẳng ! »

— Trịnh công tử nghĩ sao ?

Trịnh Nhị cũng đứng dậy kinh cần trả lời :

— Dạ. Xin tướng công cứ ra đẽ cho.

Trương công nàng rượu mời, rồi nói :

— Còn phải tìm đầu đẽ ở đâu nữa ! Ta đương vui chén với nhau, chỉ bằng

lấy ngay đề « Ngày xuân uống rượu », mà vịnh một bài Đường luật thất ngôn bát cú.

Phạm Thái còn dương cầm vẫn thi Trịnh Nhị đã mỉm cười, nói :

— Dám bầm tướng công, làm bằng hán tự có được không ?

— Cũng được.

— Vậy, vẫn sinh xin đọc :

*Cầm giang xuân sắc hội thi ngâm,
Ngọc lũy phù vân biến cõi cảm...*

Phạm Thái thản nhiên đọc luồn :

*Bắc cực triều đình chung bất cải,
Tây sơn khẩu đạo mạc tương sám.*

Rồi nói tiếp :

— Bầm tướng công, không ngờ Đỗ, Trịnh, lưỡng thi gia, lời văn lại giống nhau đến thế ! Mà lại hợp thời lầm ! Nhất là hai câu dưới.

Trịnh Nhị cãi :

— Bầm tướng công, anh đồ này dám hồn xược trước mặt tướng công. Bất chước cõi nhân là một sự thường chư ! Không đọc Lý Bạch, Đỗ Phủ, một thi sĩ đời nay chỉ viết nên những câu vò vẹo.

— Vâng, công tử dạy rất phải. Đã là

Trịnh Nhị nhìn Phạm Thái cười nhạt;

— Vậy mời tiên sinh vịnh trước cho, lân sinh xin họa theo.

Phạm Thái ngã đầu, ung dung đáp:

— Xin lĩnh ý.

Rồi quay lại Trương công chắp tay vái :

— Bầm tướng công cho phép ?

Trương công vui vẻ :

— Xin công tử cho nghe những lời châu ngọc.

Phạm Thái liền đọc :

NGÀY XUÂN UỐNG RƯỢU

*Hơi xuân háy hắng động rèm dương,
Thôi gợn lăn tăn nước rượu vàng.
Rang rõ tiên hoa khoe từ sắc,
Nồng nán thánh túi tỏa mè hương.
Đầu xanh trước gió lao dao chuyên,
Tóc bạc sau mày lõa tỏa vương.
Có rượu có thơ xuân có mãi,
Một năm ba vạn sáu thiều quang (1).*

Kiến xuyên hầu vỗ đùi khen :

— Hay ! Hay lầm ! Có rượu có thơ xuân có mãi. Một năm ba vạn sáu thiều quang ! Hay ! Đúng lầm. Công tử làm lão già trẻ hẳn lại.

Hầu cất tiếng cười vang, cặp mắt

thưởng một chén, chứ đến mười chén, ngũ vị cũng không dám từ chối.

Chừng đê kéo dài thời giờ ra, Trịnh Nhị vin ngay lấy câu ấy, đứng dậy nói :

— Dám bầm tướng công, Phạm công tử đã dạy thế, vẫn sinh xin phép tướng công mừng Phạm công tử đủ mười chén rượu nữa.

Trương công sợ Phạm Thái quá say, liền nói gạt :

— Rượu, uống dần ít mới ngon. Vả hai công tử phải tỉnh mà làm tho, chứ say li bì thì còn trông sao rõ cảnh mà ngâm với vịnh.

Phạm Thái đáp :

— Xin tướng công cứ cho phép vẫn sinh nhận mười chén rượu mời của Trịnh công tử.

Rồi chàng quay ra bảo Trịnh Nhị :

— Bí nhọ xin uống thật thong thả, đê công tử có đủ thời giờ gọt dưa bài thơ họa cho được toàn bích.

Trương công nói :

— Phạm công tử cũng nên đọc lại bài thơ một lượt đê Trịnh công tử nhớ kỹ lấy vận.

Phạm Thái vang lời cao giọng ngâm, vì chàng biết thế nào nàng Quỳnh Như cũng nấp đâu đó để nghe. Ngâm xong, chàng yên lặng ngồi nhấp chén đê Trịnh Nhị được bình tĩnh mà nghĩ thơ.

Nhưng khi chén thứ mười dã cạn, Trịnh Nhị vẫn loay hoay chưa tìm được vận. Chàng đánh trống lảng nói với Kiến xuyên hầu :

— Bầm tướng công, cõi nhân dạy : « Xuất đối đị, đối đối nan », quả không sai. Đổi một câu đối mà cõi nhân còn cho là khó hơn ra một câu đối, huống nữa lại họa một bài thơ. Kẽ họa bậy, họa bạ thế nào xong thôi thì cũng đẽ, nhưng họa được một bài nghiêm chỉnh cả từ lẩn ý, mà lại muốn có phần xuất sắc hơn bài sướng dễ thì thực là khó khăn quá.

Trương công muốn giữ thể diện cho chàng một chút, gật gù nói :

— Phải lầm, công tử nói phải lầm. Vậy công tử bắt tất phải họa, cứ làm ngay một bài thơ khác, hoặc ngũ ngôn, thất ngôn, tú tuyệt, hoặc cõi phong hay Đường luật bát cú cũng được.

Giữa lúc ấy, một đứa thi tì ra, dảng lên Trương công một tờ hoa tiên mà nói rằng :

— Dám bầm tướng công, có người mạn phép tướng công họa giúp Trịnh công tử một bài.

Trương công chau mày làm nhăm nhăm đọc, rồi cười bảo hai người :

— Lời thơ còn non nót quá !

(Xem tiếp trang 12)

văn nhân thi ai không đọc, không thuộc Đường thi. Chẳng nói ai, như bỉ nhô đây, giá không thuộc Đường thi, thi nổi điêu sao được với công tử. Trương công sợ hai người sinh ra to truyện, liền nói chừa cho Trịnh Nhị : — Lão gia coi ra hai công tử cùng đọc rộng, nhớ nhiều. Bài thơ gì đó thực lão gia chưa xem qua, thế mà hai công tử đều biết, dù rõ họe vấn hai công tử suýt soát nhau. Thôi tranh biện làm gì vô ích, xin hai công tử can chén rồi mỗi người làm một bài thơ nôm choi.

nheo, hây hây đỏ. Rồi hầu thưởng Phạm Thái một chén rượu đầy. Phạm Thái tạ ơn, uống một hơi cạn.

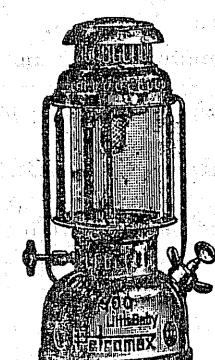
Trịnh Nhị tức uất người, nhưng cũng gượng mời Phạm Thái một chén rượu nữa. Phạm Thái mỉm cười nói khẩy :

— Thưa công tử, tài làm thơ ngũ đệ chẳng bằng ai, nhưng tài uống rượu thì ít người bì kịp. Công tử ban

(1) Bài thơ này không thấy chép trong tập thơ Chiêu-lý. Nhưng hình như đó thực là một tác phẩm của Phạm-Thái.

Mời lại

DÈN MANCHON KIỀU MÓI RẤT TỐI TÂN

PETROMAX

N° 900. — 100 Bougies.

1 lit dầu hôi đốt

đặng 26 giờ

N° 821. — 200 Bougies.

1 lit dầu hôi đốt

đặng 18 giờ

N° 826. — 300 Bougies.

1 lit dầu hôi đốt

đặng 12 giờ

Giòng giổi chế tại Đức quốc — Đốt bằng dầu lửa và dầu sáp — Rất tinh xảo, rất lịch sự, rất bền bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió — Sài đèn Petromax rất được tiện tặn, ít hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chúc chắc đều gi, ai cũng có thể đốt được — Các nhà sài đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu Petromax là tốt hơn hết —

Đèn Petromax có bảo kiết luôn luôn.

Établissements DAI-ICH
CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG :

PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v. v. Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.

Nº 29 Bd TÔNG-ĐỘC-PHƯƠNG. — CHOLON

TIÊU SƠN TRÁNG SĨ

(Tiếp theo trang 11)

Phạm Thái xin được ngâm. Kiến xuyên hồn liền đưa cho chàng bài thơ họ mà hồn thừa biết là tác phẩm của con gái yêu. Phạm Thái đọc thực to, cốt dề trêu tức Trịnh Nhị.

NGÀY XUÂN UỐNG RƯỢU

(hoa nguyên vân)

Rực rỡ trời xuân ánh thắm dương
Xuyên qua chén rượu nhuốm màu
vàng.

Hoa xuân kín đáo thắm phong nhụy,
Men rượu nồng nàn ngát tỏa hương.
Mà phẩn say xuân hây ửng đỏ,
Tho tình thiếu rượu rồi vẫn vương.
Tím vẫn trong rượu vẫn không thấy,
Chỉ thấy xuân đầy vẻ diệu quang.

— Trời ơi ! bay ! hay quá, hay lẩn át hẳn bài xướng ! Hay không tìm được lời mà khen ngợi nữa.

Trương công chữa thận cho Trịnh Nhị :

— Công tử khéo chế riêu quá. Thực Trịnh công tử nói không sai, họa vẫn khó hơn xướng. Đấy, hai công tử coi, trong bài họa, vẫn nào cũng dùng ép cả: « vẫn vương » nghe sao được ! Còn hai chữ « diệu quang » thực chẳng thoát tí nào.

Phạm Thái đã chênh choáng hơi men, đứng dậy cãi :

— Bầm, trướng công chê bài thơ họ thì vẫn sinh không phục. Bài ấy hay, hay lắm. Câu phả mạnh mẽ biết bao, câu thừa tự nhiên lạ lùng. Hai câu thực tuy không đặc sắc, nhưng cũng chẳng dở. Hai câu luận thì àu yếm quá, tuy hơi... chua chát chút đỉnh. Còn hai câu kết, trời ơi, hai câu kết, đến Lý Bạch cũng vị tất đã có hai câu kết ấy (1). Mà xin trướng công nhận cho điều này. Trong mỗi vế, chữ « rượu » đều đối với chữ « xuân », thực hợp với đầu đề : « Ngày xuân uống rượu » lắm.

Trịnh Nhị tái mặt đi, sững sờ mắng Phạm Thái :

— Thầy đồ vô lễ quá ! Làm gì mà trướng công không nhận ra được, lại phải nhờ đến thầy. Còn như thầy khen bài thơ họa hay, thì điều đó chẳng lạ. Nó cũng na ná như bài thơ của thầy, nghĩa là rất tầm thường.

Phạm Thái cười khinh bỉ, không thèm đáp, rồi thì thầm ngâm lại bài thơ. Đoạn, chàng rót đầy một chén rượu mà nói rằng :

— Văn sinh xin phép trướng công, tự thưởng một chén rượu, vì đã có diêm phúc được nghe một bài thơ hay.

(1) Xia lối độc giả : Trong truyện, phải khen thể thoi, chứ thực ra bài thơ của cô Quỳnh Như kè cũng xoàng.

K. H.

Ngôn ngữ cử chỉ của Phạm Thái làm cho Kiến xuyên hồn càng thấy rõ tình yêu của chàng đối với Quỳnh Như và càng mong ước cho hai người nên vợ, nên chồng. Hầu lại ngảnh nhìn Trịnh-Nhị, nghĩ thầm :

— Tài nữ mà sánh đôi với thắm ngút độn kia thì thực ngọc quý dẽ ngây vầy.

Nhung Trịnh Nhị đã đứng dậy nói :

— Văn sinh xin đọc, có đoạn nào kém, nhờ tướng công phủ chính cho.

Rồi chàng cất tiếng ngâm ồm ồm :

NGÀY XUÂN UỐNG RƯỢU THO'

Ngày xuân uống rượu ngâm thơ tiên
Xuân thắm rượu nồng tỏa hơi men
Liêu yếu trước thềm tha thướt lá
Đào tơ bên cửa thắm mầu sen
Đưa tho chim én bay vùn vụt,
Xòe cánh bướm vàng lượn chập chờn,
Nhấp chén toan dè bài vịnh cảnh.
Nhưng còn mãi ngâm buổi xuân thiên.

Chàng vừa đọc dứt bài, bỗng có tiếng cười thế ở buồng bên họa lại. Trương công cố thản nhiên gật gù khen lớn đế Trịnh Nhị không nghe thấy tiếng cười chê nhạo :

— Hay ! Hay ! Tuy vẫn không được chỉnh lắm ! Nhưng khuyết điểm nhỏ nhặt ấy kệ chi.

Phạm Thái cũng khen mát :

— Bầm vắng, hay thực, mà không thất niêm một câu nào.

Trịnh Nhị mừng hai người khen thành thực, dã vội tự phụ :

— Dám bầm mừng công, vẫn sinh quả không hay làm thơ nôm. Có thời giờ rảnh, vẫn sinh chỉ tập làm thơ chữ hán. Rồi vẫn sinh xin đem trình trướng công tập thơ của vẫn sinh, để trướng công nhận-lắm.

— Phải đấy ! Bây giờ thì mời hai công tử uống rượu đã, mà xin uống thực say cho.

(còn nữa)

Khai Hu'ng

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo trang 10)

— Chúng nó nghe được sao ?

— Không. Nhưng cần tắc vô ưu.

— Được. May cũng đã dấn kỹ họ phải nhận là người của sở mật-thám đây chứ ?

— Vâng. Mà họ đóng vai ấy khéo lắm, cậu không lo.

— Càng hay. Chỗ nõa ô tô của ông Văn Bình sẽ phải đón ta ở đây. Ta sẽ đưa cả mấy tên hung thủ trao cho sở mật-thám..

— Nhưng sao cậu không báo ngay mật thám ?

— Vì một lẽ riêng, nhưng này, Biên, chúng nó bên kia hình như rực rịch sắp đi.

— Vâng. Chúng định đến nhà cô Loan bắt cô ngay bây giờ...

— Vậy ta còn đợi gì ? Thôi ra đi, Biên.. Biên.. Biên ! Kia, sao tao gọi không thura...

— Dạ.

— Sao đê tao gọi mãi ?

— Con... con... con... còn...

Phong hơi lấy làm lạ vì câu trả lời của tên đầy tờ anh :

— May ở đâu thế ?

— Ở đây ! Ở đây !

— Mả la, sao may nói tiếng khác đi thế.

— Cậu thấy khác à ?

— Ủ, tại sao thế ?

Thì nghe thấy một câu trả lời rất dị thường :

— Vi .. con không phải là thắm Biên !

... Phong liền đứng phắt lên. Anh biểu ngay câu trả lời ghê-gớm ấy. Anh vừa toan thò tay vào túi lấy ra một vật thi đèn điện bỗng sáng. Người mà anh tưởng là thắm Biên đã đứng sững trước mặt, tay giơ một con dao sáng nhuộng và cười gằn:

— Lê-Phong ! Bây giờ anh mới biết tay chúng ta.

Ngay lúc ấy, ba tên hung thủ ở phòng bên cũng vừa sang. Phong chưa kịp cử động đã bị chúng bẽ ngoặt tay ra đằng sau và trói gọn ngay lại.

Phong quát rất lớn :

— Đồ khốn nạn ! Đồ giết người ! Chúng mày đừng tưởng giết ngay được tao đâu.

Thì người trẻ tuổi tiến lại :

— Chưa giết ngay, nhưng iỏi thế nào anh cũng chết.

Phong lại quát lên mấy tiếng nữa và trong lúc ấy nhận thấy tên Biên mà anh sai đến đây từ trước, đang bị trói gô ở một góc, móm bị nhét đầy những rẻ, và đang rẩy rưa nhìn anh.

Người trẻ tuổi bật cười :

— Cả thảy lẩn tr.. Ồ ! Tôi cứ tưởng Lê-Phong giỏi lầm cơ đấy! Anh khô chịu? Anh muốn có người lại cứu ? Vô ích, — tay mật-thám giả hiệu của anh, cũng bị ta bắt cả rồi. Mà cũng không khô nhạc đâu. Chỉ muu meo một chút là được.

•

Phong biết cái tình thế lúc ấy không hay cho anh tí nào cả. nên đành nằm im. May con dao trắn sáng loáng ở tay kẻ thù bảo cho anh biết rằng anh khôn hồn thì đừng tìm cách chống cự.

Phong thấy lòng cay đắng chua xót không biết ngàn nào. Cái số của anh trong việc này là bị thất bại. Bao nhiêu mưu co,

bao nhiêu công sức, với bao nhiêu tài xém đoán của anh, mọi lần đều giúp anh toàn thắng, thì lần này lại như quay lại p hản anh.

Tuy vậy, Phong vẫn điềm nhiên, và theo cái tâm-lý kỳ-di của một tinh tinh phi thường, anh lại thầm phục bọn kề thù là khôn đến tội bức.

Phong đăm-dăm nhìn bọn gian phi không chớp mắt.

Yên lặng đến hai, ba phút, sau cùng Phong nói lên trước :

— Bây giờ chúng mày định làm gì tao ? Người trẻ tuổi gật đầu :

— Câu hỏi biết điều đấy ! Như thế để nghe hơn là những tiếng quát to vô ích. Vì anh quát cũng không ăn thua gì. Trong này, ngoài những người tay chân của anh mà ta đã bắt trói một nơi, chỉ toàn là người của bọn ta cả. Cứu viện bên ngoài ? Cũng vô ích. Chỗ nõa, những phóng viên của báo anh có đến, ta cũng có cách tuyệt diệu để tìm họ di thấy anh ở dưới âm ti...

Rồi hắn cười, tiếng cười tự phụ và độc ác :

— Hí ! Anh tính, đương đầu với nhà trinh-thám Lê-Phong, ít ra cũng phải có những phương pháp tối tàn chử.

Phong nhắc lại câu hỏi :

— Được. Thế bây giờ chúng mày định làm gì tao ?

Có hai việc cùng quan trọng như nhau. Một là tôi xin tự giới-thiệu tôi với anh...

— Vô ích. Tao biết rồi. May là một tên đại gian, đại ác, mang bộ áo với nét mặt người lương thiện, người chở thức, người nhã nhặn, tử tế nữa. Lai lịch của mày tao đã có thì giờ xem xét cả... May là.. Người trẻ tuổi ngắt lời :

— Thôi, đủ rồi. Anh thực xứng đáng là một người phóng-viên làm hết bôn phận. Nhưng tôi chỉ tiếc cái nghiệp làm báo của anh đến đây là hết, vi...

Trong mắt hắn, những tia sáng nham hiểm như thoáng qua. Phong thấy ghê rợn chạy khắp mình khi nhận ra một cái máy ảnh rất nhỏ hắt cầm trong tay và đang cẩn thận vặn cái « khuy » bấm.

— Cái máy ảnh !(Phong nghĩ bụng thế) Phải, chính cái máy ảnh tôi tân này là thứ khi giờ nó dùng để giết bác-sĩ Đoàn đât.

Thấy Phong chăm chú nhìn, hắn liều giờ máy ảnh gần mặt Phong, đầu gật gù ra vẻ tự đắc :

— Anh thấy vật này hay lắm phải không? Một ký công sáng tác của tôi đấy? Rồi anh sẽ biết hiệu lực của nó ! Phải, nó tài tình lắm, nó đã giúp tôi làm được việc lớn... Cái kim tiêm bé nhỏ trong này đựng một thứ thuốc độc tự tay tôi chế ra... và chính anh cũng đã biết qua cái súng giết người nhanh chóng... Bây giờ... hi hi... bây giờ muốn cho anh biết rõ hơn nữa... tôi cũng xin đem thí nghiệm nó trên người anh...

Rồi hắn lại cười, nhảm máy ảnh vào giữa ngực Lê Phong.

Anh bất giác quay đi, cung đờ người ra, cam tâm đợi đến cái giây phút ghê gớm...

(còn nữa)

Thé Lữ

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

HOÀN TOÀN CHỈNH-ĐỐN LẠI

THAY CHỦ MỚI

Từ nay tiệm cơm tây DE LA PAIX là nơi hẹn hò của các bực phong-lorra Việt-nam, vì ở đây cách tiếp đãi bao giờ cũng chu đáo và lịch-sự — Bếp khéo và rượu ngọt — Cơm sang giá từ 1\$20 một bữa, rượu ngoại — Cơ phòng ăn riêng để đặt tiệc — Cơ phòng rộng rãi, lịch-sự cho thuê, giá từ 1\$50.

CHỦ-NHÂN
Kiêm Quản Lý
CH. GUILLOT

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 8 đến thứ ba 14 Avril 1936

Le Père Prématuré

diễn theo kịch chuyên của Henri Falk — Các tài-tử FERNAND, GRAVEY, SATURNIN FABRE, EDITH MERA, DENISE DORIAN và RÉGINE BARY sắm những vai chính.

TUẦN LỄ SAU — Nhà danh-ca JOSEPH SCHMIDT sẽ hiện các bạn một tuần lễ hát đặc biệt trong phim

Chanson autour du monde

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 10 đến thứ năm 16 Avril 1936

ROBINSON MODERNE

DOUGLAS FAIRBANKS sắm vai chính — Phim này sẽ cho các bạn rõ một cuộc đời phiêu-lun, mạo hiểm, cùng cách sinh hoạt của Steve Drexel một thanh trọi giữa cảnh thám-u ở một hoang đảo về phí-nam Thái-Bish-Duong...

A N H I I H I I E U U L A M

TRUYỆN NGẮN của NGUYỆT ÁNG

Bà Bích-Ngọc gửi cho bạn trai

Anh.....,

Ü tôi quý anh, nè anh đến đâu, tôi cũng phải mở đầu trả lời bức thư cuồng dại của anh hôm nay bằng một câu trách nhẹ nhàng, vì anh đã hiểu lầm tôi lắm.

Tôi biết rằng anh yêu tôi. Mà sao tôi lại không biết, vì chính tôi muốn làm cho anh yêu tôi kia mà. Nhưng tôi muốn anh yêu tôi một cách, thì anh lại tỏ lòng yêu tôi một cách khác.

Anh sống tro vơ không có cha mẹ, anh em, nghĩa là anh thiếu sự gia đình lạc thú. Điều đó, vợ chồng tôi vẫn thường nói truyện với nhau. Cả ngày anh cầm cùi trong sở hay trong Thư Viện, còn ngoài thi giờ làm việc hay học tập, anh không biết dùng cái tâm anh làm gì nữa. Cái tuổi hai mươi của anh là cần phải yêu đương, cần phải sống về tình cảm, thế mà lòng anh lại trống trải lạnh lùng. Tôi đoán không lầm đâu, anh à: cái lương tri của tôi không bao giờ đánh lừa tôi cả. Về buồn vơ vẩn của tuổi mơ mộng vẫn phảng phất trên trán anh; nét mặt anh cố làm thản nhiên, nhưng thật ra thì thận thùng e lệ, dấu không nỗi cái tình ái bắt đầu nỗi dậy và đòi được thỏa mãn trong lòng anh. Anh cần phải yêu.

Vì thế, khi đi qua những cảnh ái ái — một đôi vợ chồng trẻ sánh vai cùng tươi cười đi ngoài phố, một cảnh gia đình ấm cúng thoảng trông qua cửa sổ của một gian nhà, một buổi chiều mùa đông già lạnh — đều nhắc lại cho anh sự quạnh hiu thiếu thốn trong lòng... Mỗi khi đến thăm vợ chồng tôi, cảnh đoàn viên giữa cái không khí trẻ trung và âu yếm của tiểu gia đình tôi đã từng phen làm anh lưu luyến. Trong đôi con mắt mờ màng của anh không nhìn ngoại vật, mà lại như quay lại để ngắm nỗi lòng, tôi có thể theo được tất cả cái lung tung tư tưởng của anh rồi. Trong thấy vợ chồng tôi yêu quý nhau, chiều chuộng nhau, anh cảm thấy đời anh thiếu sự dịu dàng, êm ái mà chỉ có

cái miệng cười với cặp mắt của giai nhân mới có thể đem lại cho anh được...

Thế rồi một hôm tuy ngồi nói chuyện với chúng tôi, trong óc anh này ra bao nhiêu điều dự đoán: anh muốn lập một gia đình riêng của anh theo gương vợ chồng tôi, nhưng công việc làm ăn không có

Đi khỏi quãng đường khuất khúc đó, anh đang là một thanh niên ngoan ngoãn, có thể trở nên một người con trai hư, ham những cuộc tình duyên xắng bậy. Mà tôi, tôi không muốn cho một người bạn tốt của chồng tôi dùng tình ái một cách sai lầm, phao phi tình ái vào những nơi không đáng.

anh lầm. Nếu anh nghĩ vậy, thì anh lại làm một lần nữa. Không! Tôi không giận anh một tí nào; tôi sẵn lòng tha thứ cho cái ái tình đầu tiên không mấy khi sáng suốt. Khi người ta yêu thì người ta chỉ thiên về tình cảm, chứ ít khi người ta chịu theo nhẽ phải. Phương ngôn tây có câu: « Tâm ta có nhiều lý, mà chính lương tri cũng không biết » là gì? Vì, nếu anh nghe theo nhẽ phải, thì anh đã không viết thư tình cho vợ bạn thân anh... Tôi nói vậy là để anh biết rằng tôi hiểu lòng anh lắm, vì lòng người ta không có lệ luật nào kiềm chế được.

Vậy thì, lần thứ hai, tôi xin nhắc lại cho anh biết rằng, tuy anh có lần lỡ đói chút, tôi cũng không có một chút chi gọi là ác cảm với anh cả... Nếu đọc xong thư này, anh hiểu rõ vì sao tôi đối với anh một cách thân mật, và nếu anh xét rằng tình bè bạn của tôi có thể dù và có ích cho anh được, thi anh cứ lại thăm chúng tôi như trước. Cửa nhà tôi bao giờ cũng ngỏ đối với anh; còn riêng về phần tôi, lúc nào tôi cũng rành cho người bạn tốt của chồng tôi một miệng cười chân thành...

Nếu anh không ché cái tình bè bạn mà tôi hiến anh, thi bao giờ tôi cũng sẵn lòng cho phép anh yêu tôi, yêu bằng một cái tình bằng hữu thanh tao và chân chính.

Bạn anh
Bà Bích Ngọc
Nguyệt Áng

Tin Hướng đạo

Cuộc họp bạn lần thứ IV của Đoàn-sinh Bắc-kỳ tại Thái-bình

Đến kỳ nghỉ lễ Phúc-sinh sắp tới đây, các đoàn hướng-dạo Bắc-kỳ sẽ về họp tại bãi Học-sinh Thể-dục Thái-bình.

Cuộc họp bạn này do đoàn-sinh Thái-bình tổ chức và các đoàn sinh các nơi khác giúp đỡ. Lễ khai mạc sẽ cử hành vào ngày chủ-nhật 12 Avril 1936, có ông Công-sứ Vinay và ông Tổng đốc Vi-vân-Định chủ tọa.

Ban tổ-chức có mời cả các đoàn Trung-kỳ và Nam-kỳ về dự.

Mong rằng các nhà hâm-mộ Hướng-dạo sẽ đến dự cho đông.

(Hợp bạn trong 3 ngày 12, 13 và 14 / 4 / 36).

Phạm-văn-Binh (Thaibinh)

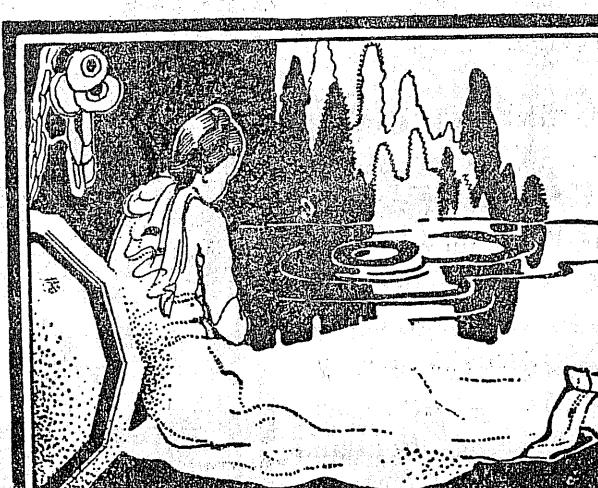
nước hoa nguyên chất

HIEU CON VOI

1 lq, 3 gr. 0\$20, 1 tâ 1\$60,
1 lq, 6 gr. 0.30, 1 tâ 2.50,
1 lq, 20 gr. 0.70, 1 tâ 6.00,
1/2 kilo 8\$30, 1 kilo. 16\$00

PHUC - LO' I
I, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Hanoi MM. Tehi-Long 43, Rue des Paniers
Nam-dinh Thiên-Thành Phố Khách
Vinh Quán-hưng-Long Rue Sarraw
Huê Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long
Tourane Lê-thùa-An hiệu Quảng-hưng-Long
Saigon Phạm-hạ-Huyền 36, Rue Sabourain

PHI-YEN

GUOC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp

PHÚC - LONG
43 RUE DES GRAINE/HANOI

KHUE PUBLIS STUDIO

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — № 149, Phó hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-lỗ rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bào chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MÓI ÂN HÀNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tĩnh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mời lại lấy, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại-lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sáu, rực đầu, chóng mặt, đau mỏi thân thể, buồn bã chân tay... Nhất là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh nở nhiều lần, lòn hại chân huyết và các cô tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết tím, nhợt... đều vì khí huyết suy nhược mà làm các bệnh như vừa nói trên. Kíp dùng « Tự lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu đỡ được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bổ huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cô được trăm đường mẫn nguyện, thân thể khỏe mạnh, tai mặt bồng hòa, gan xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẮT ĐIỀU

Kinh hành kinh lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần hay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhợt... tức là kém huyết và mắc bệnh bắt điều. Dùng « Điều kinh bổ huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bồi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00

BỆNH KHÍ HƯ

Bị di nọc bệnh lâu hoặc dương mai — ra chất nhòn, tiêu tiện khi trong, khi vàng, đau bụng nỗi hòn, huyết ra xám, đen, có khí lẩn mù. Buồn bã chân tay, rực đầu chóng mặt, mờ mắt, ủ tai... Dùng « Đoạn căn khí hư đòn » số 37 (giá 1\$00) và « Tảo nhập khí hư trùng » số 38 (giá 0\$50) chỉ 3, 4 hộp là đỡ náo cống khỏi bắn và lợi đường sinh dục về sau.

Trăm nghìn người đã ơn nhờ hai thứ thuốc này mà có con nối hậu, mọi sự như ý. Có bệnh hỏi qua người đã dùng sẽ biết.

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ủ tai, vàng đầu, rung tóc, đau lưng, tiêu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sụt tinh, nhiệt tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc Lưỡng nghi bồ thận số 20 này bào chế rất công phu, có vị phải tẩm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thuỷ khí. Công hiệu của thuốc này không phải là nhỏ, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm lâm cũng chỉ dùng 3 hộp thuốc này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LÂU

Mới mắc : tức buốt, ra mủ... Kinh niên : tiêu tiện vẫn đục, có cặn. ít mủ, uốt quy đầu. . dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lầm cũng chỉ hết 8 hộp là痊, nhất định thế nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở bết quy đầu, phát bạch, lèn soái, đau xương giật thịt, mọc mào gà, hoa khẽ, mới mắc hay đã lâu dùng thuốc số 18, nặng lầm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYẾT NỌC LÂU GIANG MAI

Tiểu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẩn nhồi nhồi ở đường tiểu tiện, uốt quy đầu. Bắp thịt rứt, đau mỏi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ủ tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lâu hoặc Giang mai chưa tuyệt nọc, phải kíp dùng « Tuyệt trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bổ ngũ tang » số 22 (giá 1\$00), vì trùng bệnh sẽ tiêu tan đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

Các nhà đại-lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong : Nam Tân, 100 Bonnal. Haikuong : Phú Văn, 3 Paul Doumer. Hongay : Hoàng đao Quỳ, 5 Rue des Théâtres. Nam-định : 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. Thái-bình : Minh Đức, 97 Jules Piquet. Lạng Sơn : Lý xuân Qui, 10bis rue du Sel. Túyhòa : Nguyễn xuân Thiều. Quinhon : Trần văn Thăng. Huế : Văn Hòa 29 Paul Bert. Vinh : Sinh Huy 59 Phố Ga. Saigon : 109 Rue d'Espagne. Vientiane Phan thị Lộc rue Tafforin.

HỘP THU

Một độc giả vô danh Saigon. — Thưa ông, trong truyện Tiêu son, Kiến xuyên hầm tự xung là lão-gia rất được. Quả thực 老家 (lão gia) chứ không phải 老爺 (lão da).

Ông Thanh Thanh. — Đã nhận được ngân phiếu 150\$ để mua sách Lá Mạ. Khi sách ra sẽ gửi ngay.

Ông Đ. N. Tiếp. — Không đăng được chí vì một lẽ: « khen » chắc ngài đã hiểu.

Ông B. S. — Xin gửi tranh nhỏ và cốt có ý vui, ngoài ý nghĩa về thời sự.

Tang trong làng báo

Ông Vũ-huy-Tho tức Vũ-lang, nguyên quản-ly kiêm tổng thư-ký bộ biên tập tuần báo Ich Hưu, đã tạ thế ngày 5 Avril 1936.

Chúng tôi xin có lời thành thực chia buồn cùng tang quyến.

Cùng độc-giả và đại-lý

báo Tiền-bộ

Căn cứ ở triết-học biện-chứa g-pháp duy-vật, các bạn và chúng tôi đã chủ-trương tờ Tiền-bộ.

Trên đường phán-dấu, chúng tôi gặp rất nhiều sự khó khăn nhưng chúng tôi không lùi.

Cứ di....

Tới ngày 20 Mars tiếp được nghị định rút giấy phép, chúng tôi phải ngừng. Dành tròng ở một ngày mai tốt đẹp, chúng bao lâu nữa các bạn sẽ tẩy nụ cười của chúng tôi.

Đó với hơn trăm độc-giả đã trả tiền, chúng tôi sẽ gửi tiếp báo khác hay một thứ hàng gì đến vào số tiền còn lại.

Đối với ngọt hai ngàn độc-giả chưa trả tiền, xin vì danh dự gửi số tiền nhỏ mọn bằng tem về cho chúng tôi.

Đối với các đại-lý, xin làm relevé gửi về cho chúng tôi được tiện việc sở sách.

Thưa các bạn, cũng như trước chúng tôi không dám hứa điều gì nhưng bao giờ chúng tôi cũng ngõi tới mấy câu này: « Phải nỗ-lực Đòi là cuộc ganh hòn. Đứng đê cho thất-vọng rầy-vò

Trần-đức-Bích và Nguyễn-uy-ễn-Diêm

Kết quả cuộc trưng cầu

Ý kiến của ông Hitler

Berlin 3-3.— Sau khi hủy hòa ước Versailles và hiệp ước Locarno, muốn rõ tình dân Đức đối với chính sách của mình nên bửa 23 Mars ông Hitler đã mở cuộc trưng cầu ý kiến quanh dân, kết quả như sau này:

Số người dự bảo: 45.431.102

Số người bài: 44.954.937

Số người tán thành chính sách Q. G. X. H.: 44.411.911

Thế là 99 phần 100 người đã tán thành chủ nghĩa của Hitler.

Bản trả lời của Đức đã công bố

Berlin 2-4.— Theo bản đề nghị mới của Đức, Đức bác hết các khoản trong bản đề nghị Luân đôn ngày 19 Mars của các nước ký hiệp ước Locarno và thuận mỏ ngay cuộc điều đình để lập bản hiệp-ước hòa bình vĩnh viễn.

Trong thời kỳ điều đình, Đức thuận không lập các pháo đài khác và tăng quân bị ở phi chiến khu cùng là đem quân đóng lui vào địa bàn Pháp và Bỉ, song hai nước kia cũng phải cam đoan như thế.

Đức lại thuận lập một tiểu ban có đại biểu Ý, Anh và một nước trung lập nữa làm hội viên, để kiểm soát cách hành động của Đức, Pháp và Bỉ trong thời kỳ chờ đợi ký hiệp ước hòa-bình. Đại biểu Đức, Pháp và Bỉ cũng được quyền dự vào tiểu ban ấy.

Mở cuộc hội kiến các bộ

tham mưu quân sự

Londres 2-3.— Chính phủ Anh định chiêu tập ngay một kỳ hội nghị của các bộ tham mưu, vì rằng việc khôi phục sự tin nhiệm ở Bỉ, Pháp và Anh là một điều cần thiết để mở cuộc điều đình của các nước ký hiệp ước Locarno và nước Đức.

TÌM THẤY CUA

Người ta sống ở đời không gì sung-sướng bằng được khỏe mạnh luôn, người đang có bệnh, hoặc thân thể yếu đuối, được thuốc hay, khỏi bệnh, thấy khỏe mạnh, tức cũng như là đã mất của mà lại tìm thấy, sự sung sướng kề sao cho xiết; tiền của dễ kiếm, thuốc hay khó kiếm, dùng thuốc không phải đường, không những là không khỏi bệnh mà lại còn hại cho thân thể nữa. Bởi vậy, bản hiệu chế ra thứ rượu « Cáp-Kẹ Hồ-Cốt » là một thứ rượu thuốc của bản hiệu đã từng nghiên cứu trong hơn 20 năm chuyên dùng cao hồ-cốt, cáp-kẹ, xương bìm-bip, sâm, nhung, kỳ, quế thượng hảo hạng chế ra, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, ai đã dùng qua, cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm. Nhà Đoan đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, ngày 11 Mars 1935 đã cho phép bản hiệu chế tạo ra để bán. Thứ rượu « Cáp-Kẹ Hồ-Cốt » này chuyên trị các bệnh: Đàn ông, đàn bà, trúng phong, mèo mòn, bón thon bắt toại, đau lưng, đau xương, đau bụng, đau bụng kinh niêm, đau tức, đau xuyễn ra sau lưng, sau vai phong tê, thử thấp. Đàn ông: liệt dương, phat thận, tinh khí, bắt cổ. Đàn bà: sản mòn, Đàn bà, con gái: Kinh nguyệt bắt điều, khí hư, huyết hư, sinh ra xanh xao gầy yếu, gần đến ngày kinh, hay đau bụng, chóng mặt: dùng thứ rượu này thì được béo tốt, khỏe mạnh, đàn ông thì tráng dương cường khí, đàn bà thì kinh điều, điều, huyết tốt, thai sinh gai, đàn bà mới đẻ uống một chai, thì đời máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỏ da ngay, thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua moi biết bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80 — Chai nhỏ

01.40 là 1\$00 — Chai nhỏ 01.20 là 0\$50.

Cách dùng: Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng củ cải, rau cải.

QUẢNG-ĐÔNG-TỈNH

BẢO-DA-HOAN kính-cáo

TIỀM CHÍNH: Bảo-Da-Hoan, Quảng-Đông tỉnh.

TỔNG-ĐẠI-LÝ: Bảo-Tâm-Chai, 13 phố Chính Đáp-cầu, (13 rue principale).

CÁC CÁI-ĐIỂM: Bảo-Nhuận-Than, số nhà 5 phố Hàng Cháo (1 rue Formose). Mỹ-Chân-Tường, nhà số 88 phố Hàng Cót 88 rue Maréchal Pétain. Khảng-An nhà số 50 phố Tâm-gian (50 avenue de Belgique). Nǎm-dinh: Hạnh-Mậu nhà số 215 phố Khách (215 rue Maréchal Foch) Sơn-tây: Ích-Sinh-Diòng, phố Chợ-nhún. Bac-ninh: Gia-Hưng-Đường, ngõ rap hắt phố Tiên-an. Hoàng-hoa-y-viện, nhà số 200 phố Tiên-an. Đầu-Hoa-y-quán nhà số 67 phố Ninh-xá. Thailinh: Ông-Vũ-Ngoc-Lung, Thông-phán-dinh-quan-Tổng-đốc. PhuLang-thuong: Vĩnh-Đông-Thái. Thuận-guyên: Vĩnh-Hòa, phố Chợ.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ xương hổ, 2 bộ xương sơn-dương, 1 bộ xương gấu, nấu thành hơn 6 0 lạng cao, bán tại tổng Đại-lý của bản hiệu tại phố Chính Đáp-cầu, số nhà 13; giá bán mỗi lạng là 4\$00. Xin mời các quý khách chiết cối mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được công hiệu gửi trả lại, bản hiệu xin trả lại tiền.

BẢO-DA-HOAN CHỦ-NHÂN KÌNH-CÁO

Áo đai lợi cung hùy hòa ước Versailles

Vienne 1-4.— Theo gương Đức, Áo đai lợi đã phá hủy hòa ước Versailles và lập lại chế độ bắt buộc lòng quân — vì Áo cũng bị hòa ước Versailles bắt buộc không được có một quân đội chính thức.

Đối việc Áo hủy hòa ước Versailles, dư luận của Pháp, Anh, Bỉ, Ý chưa rõ ra sao, song có lẽ mấy nước đó không tổ ý phản kháng việc này. Họ cho rằng Áo tái nhập chế độ bắt buộc lòng quân có phần thiệt hại cho Đức.

Cầu quay ở Hạ-lý

Hội đồng chính phủ đã duyệt ý bản dự định xây một cái cầu quay từ Hạ-lý qua Haiphong. Lãm cầu này chi phí hết 110.000 đồng, trích ở quỹ trữ bị hạm Bắc.

Muốn thu lại số tiền ấy, chính phủ cho phép thu thuế qua cầu cho đến bao giờ đủ số tiền thi thôi.

Ngoài việc trên, hội đồng còn duyệt ý việc lập một ngạch giáo sư Agrégé. Lương của giáo sư Agrégé lập sự được 2240 đồng một năm.

Tỉnh Laokay có lầm mỏ vàng và sắt

Người ta đã tìm thấy một cái mỏ sắt ở cách ga Trai-hút 8 cây số và đã lấy quặng đưa cho kỹ-sư xem thử. Mỏ sắt này rất tốt và đã đến tuổi khai rồi.

Còn mỏ vàng thì Laokay có tới 2, 3 cái, toàn chưa khai cả. Trên con đường Laokay-Chapa quãng cây số 32 và một nơi cách Bình-lư hơn 8 cây số đều có mỏ vàng.

Một du học sinh ở Nga về, bị kết án 5 năm tù.

Hanam.— Vũ-văn-Nghê, 28 tuổi, quán Hanam, đã sang Pháp, Tàu, Nhật và học trường Cộng-sản bên Nga với Trần-văn-Minh tức Nam, cùng người đồng trong.

Năm 1932, Nghê và Minh về nước. Minh bị

bắt và khai ra Nghê. Ngày 8 Novembre 1935 Nghê bị bắt và búa 3-4-36 vừa qua tòa án đặc biệt tỉnh Hanam đã phạt Nghê 5 năm tù và 20 năm quản thúc.

Tin làng báo

Tuần báo « Nghè Mới », chuyên trị về xã hội, văn chương và kịch ảnh, do ông Dương-trung-Thực, chủ nhiệm, ông Nguyễn-văn-An chủ bút và các ông Trần-quang-Tập, Trần-dắc-Nội, quản ý, đã ra số đầu.

Báo quán 222 Rue Maréchal Pétain Haiphong Xin mừng bạn đồng nghiệp mới.

Cần nhiều thiếu nữ làm xiếc

Nhờ ơn Đồng-bào tán trợ, sau khi kỷ niệm nhị thập chu niên của xiếc Việt-Nam, bản phường đã mua rất nhiều: sư tử, hổ, báo, gấu, voi, sơn cát, hổ ly, trâu, bò, lừa, ngựa, v.v. luyện tập toàn trò mới lạ! Nay bản phường cải cách thêm, đang luyện tập một đoàn vũ nữ, theo lối các chị em Âu Mỹ. Nhìn dịp này, cô nào có giáng điệu và sắc, mà tuổi từ 15 cho đến 22 là cùng, muốn trở nên một ngôi sao trong nghệ thuật, nên lại ngay trại xiếc Việt-Nam ở Ngọc-Hà mà hỏi điều lệ, đã có viên Quản-ly thương lượng.

TẠ DUY HIỀN lai cáo

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ CHI-DIỂM KHẮP CÁC TỈNH XỨ ĐÔNG-PHÁP

Nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG Hanoi là một nhà thuốc nam ra đời đã lâu năm, to nhất và danh tiếng nhất trong nước chuyên môn khảo cứu các môn thuốc nam, bệnh nào có đủ thuốc ấy linh nghiệm như thận, nay muốn đặt thêm Đại-lý và chi-diểm khắp các tỉnh, các phủ, huyện, các chợ to, bến lớn trong xứ Đông-pháp để bán các thứ thuốc cao, dan, hoán, tân, thề-lệ rất rộng, hoặc ăn lương, hoặc ăn hoa-hồng, ai muốn làm xin cứ gửi thơ cho nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG, 46 rue des Phúc-Kiến Hanoi mà lấy chương trình và catalogue.

VIỆC PHÁP LUẬT

Nhà cổ-văn pháp-luật chuyên môn phổ hàng Gia. Luật khoa cử nhân nay ở:

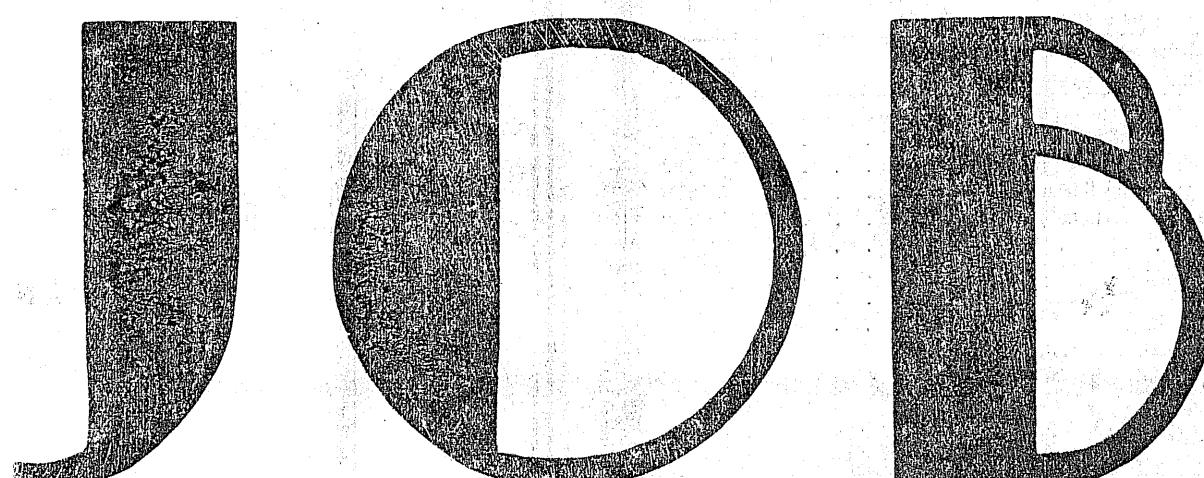
SỐ 83
PHỐ QUAN THÀNH
HANOI
(av. Gd. Bouddha)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia của v.v..

GIỜ TIẾP KHÁCH:
Buổi chiều từ 5 giờ đến 7 giờ.
Buổi tối từ 8 giờ đến 9 giờ.

Ta có thể nói rằng cuộc đua HANOI — TONG lấy bằng cấp 50 cây số do:

NHÀ THUỐC LÁ

Tổ-chức vào ngày lễ Pâques 12 Avril này là cái «vườn ươm» đào-tạo những tay danh-thủ sau này về môn xe đạp ở Bắc-kỳ. Hiện nay số người ghi tên dự cuộc này đã tới 105 rồi. Các bạn trẻ tuổi yêu vận động, muốn nâng cao nền xe đạp đất Bắc còn chờ đợi gì nữa mà chẳng đèn ghi tên ngay tại Tổng-cuộc Vận động.

ĐỘC GIẢ HÃY COI CHÙNG

NHỮNG THÚ THUỐC NHÀM TRỊ BINH PHONG-TÌNH NÓI
TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIẾU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong-tình, như: Lậu, Tiêm-la, Cốt-khí, Hột-xoài, Giang-mai... v.v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiêu tiện bón-uất, nếu dè lâu sanh rã tê bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng nước tiểu có giày có nhợt, hoặc dục nhu nước gạo... đó là nọc độc hãi còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải ráng dùng cho thường sẽ hết rút.

Bệnh đàn bà

Có nhiều người bị gốc độc bệnh phong-tình của đàn ông sang qua, nay đau mai mạnh huyệt trắng ra đầm đìa, lòn mủ lòn máu, hồi tanh khó chịu, lầm tưởng là đau Tử-cung là Bạch-dái, dùng thuốc hết tiền mà bệnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mẩy ghê chốc, u nhọt lở lói cùng mình mau dùng thuốc SUU-ĐỘC BÁ-UNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN hết sức công hiệu. Chúng tôi dám nói quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc SUU-ĐỘC BÁ-UNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc, tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tình.

ĐẠI CỤC ÔNG TIỀN DƯ'O'C PHÒNG

68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCCURSALES :

HANOI a) 38 Phố Huế — b) 57 Hàng Long — HAIPHONG 79 P. Doumer — BẮC-NINH Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hà Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare DẤP-CẦU Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÊN-BÁY Avenue de la Gare

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM mở ngày 28 MARS 1936

Chủ tọa: Ông Soulet, Dự kiến: Các ông Nguyễn thời Trọng, Trương Tài

Cách thức số 2 — Bộ số 327	
30 Ông văn Mui làng Ba Phước Hội ở Mocay	500 \$ 00
2978 — Phạm si Sau ở Hatinh	500 \$ 00
327 — Trần ngọc Trac 8 ngõ Huyện ở Hanoi	250 \$ 00
7255 — Hoàng khac San 13 đường Lach Trai ở Haiphong	250 \$ 00
Phiếu số 2720 không đóng góp thường lệ nên không được dự cuộc xổ số trên đây.	
Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, người chủ phiếu số 2, được hưởng số tiền lợi của Hộichia. Số tiền lợi về cách thức số 2, Hộichia cho những người chủ phiếu số trong năm 1934 là: 4.871 \$ 40.	
Cách thức số 3 — Bộ số 308	
335 Ông Cao thiên Toan ở Rachgia.	500 \$ 00
Cách thức số 3 — Xổ số trả tiền lời: 299 \$ 12	
1701 Ông Gilbert David Douanes ở Bentre	37 \$ 39
1703 — Phan văn Trach Linh khô xanh ở Anhoa	37 \$ 39
1706 — Lương văn Hau 7 phố René Heraud ở Saigon	37 \$ 39
1713 — Bui văn Nhan Giáo Sư ở minh Luong Rachgia	37 \$ 39
1732 — Tohao ở Baclieu	37 \$ 39
1733 — Tran văn Minh ở nhà ông Tohao Baclieu	37 \$ 39
1739 — Nguyễn văn Hinh ở Kho-Bac Tournai	37 \$ 39
1741 — Nguyễn huu Cau Đồi khô xanh ở Bac Kan	37 \$ 39
Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, thi người chủ phiếu số 3 được hưởng số tiền lợi của Hộichia cho. Tiền lời trả trong những cuộc xổ số trong năm 1934 là:	5.515 \$ 23
Tiền lời chia cho những người chủ phiếu số 3 là	2.393 \$ 32
Tổng cộng số tiền lợi chia cho hạng phiếu số 3 trong năm 1934 được	7.908 \$ 55
Cách thức số 5 — hoàn vốn gấp bội	
10236 Phiếu đã hủy bỏ (Phiếu 200 \$ 00)	
Xổ số hoàn nguyên vốn — Bộ số 845	
12426 Ông Francois Biesangon Trường Bach Nghệ Hanoi	1.00 \$ 00
11117A Cô Trần thị Cau con ông Trần đăng Long thư ký tòa Khâm sứ Huế	200 \$ 00
27035A Cô Truong thi Dao 52 phố Khai Dinh Faifo	200 \$ 00
Những phiếu số: 23418A, 27438A, đóng tiền trả quá 1 tháng, nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số trên đây.	
Xổ số miễn góp — Bộ số 1679 GIÁ BẢN LẠI	
15627A Ông Bui nam Manh con quán Dụ-Thần B. Bang Thuận ở Bacgiang 270\$	500 \$ 00
Bà Ng. thi Thao ở nhà ông Dinh ở nhà Thương Chính Toulane 1 6 \$ 40	20 \$ 00
Những phiếu số: 0156A, 22558A, 22020A, 27131A, 1695B, 4096B, đóng tiền trả quá một tháng nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số trên đây.	

Các người chủ phiếu số 5 được chia lời của hội kè từ ngày mua phiếu. Trong các hội lập ban ở Viễn-Dông chỉ có hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm chia lời cho người mua phiếu kè từ năm thứ nhất.

Tiền lời chia cho những người chủ phiếu số 5 trong năm 1934, mở ngày 29 Juillet 1935 là:

Phiếu số 86 ông Paul Coulom ở Snigon được 1.000 \$ - p. số 24733 ông Ng. v. Sao ở Tanchau được 200 \$

Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng Avril định là 5.000 \$ mở ngày thứ ba 28 Avril 1936

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

SỰ PHÁT-MINH VỀ SẮC ĐẸP CỦA BÁC-SĨ
RẤT TỐT ĐỂ TRỪ NHỮNG VẾT RĂN SÀU

MẶT NHIỀU VẾT RĂN
= trông già quá 50 tuổi =

NHỮNG VẾT RĂN ĐÃ MẤT
= trông trẻ độ 30 tuổi =

Gian-dị và rẻ tiền, sự phát minh của
giáo sư Dr. Stejskal có thể làm cho tất cả
thiếu-phụ và thiếu-nữ, trẻ lại hơn tuổi
minh.

Sau khi đã xét nghiệm ra rằng, những
vết răn là do ở sự suy-vi của một thề-
chất của da-dé, gọi là Biocel nhà thông-
thái ở trường cao-đẳng ở Vienne đã tìm
được cách để bôi-bô cho thề-chất đó. Lấy
ở những súc vật hay còn nhỏ, chất Biocel
hiện nay dùng để làm kem TOKALON
màu hồng. Trước khi đi ngủ, bôi thử
kem này, thi những vết răn sẽ mất, và

da-dé sẽ được tươi tắn và mịn. Buổi sáng
trước khi súc phán, thì dùng kem TOKA-
LON màu trắng (không mờ), là thứ kem
không những làm cho da-dé trở nên
trắng trẽ mà lại còn bồi-bô da-dé nữa.
Kem trắng làm mất những lỗ chân lông
mở rộng, và những chân hirsut.

Các bà các cô có thể chắc chắn được
rằng dùng cách «sửa-trị dung hoa» kem
trắng và kem hồng da-dé sẽ được tươi
tắn, nếu không thi xin hoàn tiền lại. Bắt
đầu dùng ngay kem TOKALON, các bà, các
cô sẽ thấy sự màu nhiệm của kem đó.

KEM PHẨM TOKALON

BÁN TẠI CÁC CỬA HÀNG LỚN Ở BẮC-KỲ VÀ TRUNG-KỲ

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN Ở BẮC-KỲ VÀ TRUNG-KỲ

Maron, Rochat et C° — 45, B^e Gambetta à Hanoi

Những gian hàng

IDEO

là những gian hàng

— to đẹp nhất —

GIÁ BẢN PHẢI CHĂNG
HÀNG TOÀN THỨC TỐT

VIEN-ĐÔNG ĂN-ĐƯỜNG

Cửa hàng bán sách vở và giấy bút

28, Rue Paul-Bert, Hanoi — 60, B^e Paul-Bert, Haiphong

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam